

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Chandler_Raymond-Horky_vitr.PDB

PDB Name: Chandler_Raymond-Horky_vitr
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.10.2003
Modification Date: 11.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Horký vítr

Raymond Chandler

(1)

Toho večera vanul pouštní vítr, takový ten horký suchý fén od Santa Any, který se prodere horskými průsmyky a způsobí, že se člověku ježí vlasy, cukají nervy a svědí kůže. Za takových nocí končívá každá pijatika rvačkou. Pokorné malé hospodyně přejíždějí palcem ostří dranzírovacího nože a civějí na krky manželů. Může se stát cokoli. Dokonce můžete dostat v nóbl baru plnou sklenici piva.

Já aspoň jsem pivo dostal ve vyblýskaném novém lokále proti domu, kde jsem bydlel. Otevřeli ho asi před týdnem a obchody se vůbec nehýbaly. Mládenci za pultem bylo něco málo přes dvacet a vypadal, jako by si v životě snad ani jednou nelokl.

Kromě mě tam byl pouze jeden další host, ochmelka sedící zády ke dveřím na barové stoličce. Před sebou měl úhledně narovnaný sloupek centů, mohly to být tak dva dolary. Pil nezřetěnou režnou z malých skleniček a trávil čas sám se sebou v úplně vlastním světě.

Usedl jsem k pultu o kousek dál, dal si sklenici piva a řekl: "Správnou míru teda naléváte, kamaráde, to vám musím přiznat."

"Otevřeli jsme teprve nedávno," odpověděl mládenec. "Musíme se tady zavést. Už jste tu jednou byl, ne?"

"Hm."

"Bydlíte v okolí?"

"Přes ulici v Berglundu. A jmenuju se John Dalmas."

"Děkuju, pane. Já se jmenuju Lew Petrolle." Naklonil se ke mně přes tmavý vyciděný pult. "Znáte tohohle chlápka?"

"Ne."

"Měl by už raděj jít domů. Měl bych zatelefonovat pro taxík a poslat ho domů. Ted' už fasuje dávku na příští týden!"

"Co na tom při tomhle počasí?" řekl jsem. "Nechtě ho být."

"Škodí mu to," řekl mládenec a zamračil se na mě.

"Režnou!" zakrákoral opilec, aniž vzhlédl. Luskal prsty, aby nemusel bouchnout na pult a zbortit sloupek desetiníků.

Mládenec na mě pohlédl a pokrčil rameny: "Mám?"

"Čí je to žaludek? Můj ne."

Mládenec mu nalil další režnou a myslím, že ji za pultem trochu pokřtil, protože když ji přinesl, vypadal provinile, jako by nakopl vlastní babičku. Opilci to bylo jedno. Precizně a opatrně jako chirurg, operující nádor na mozku, oddělil z hromádky dva desetičníky.

Mládenec se vrátil ke mně a nalil mi další pivo do sklenice. Venku skučel vítr. Občas se opřel do létacích dveří s barevným sklem a pootevřel je o několik centimetrů. Byly to těžké dveře.

"Za prvé nemám rád opilce a za druhé nemám rád, když se mi zlískají tady, a za třetí je, jak jsem už řekl za prvé, nemám je rád," prohlásil mládenec.

"Tohle by se dalo použít ve filmu," řekl jsem.

"Taky že se použilo."

V tu chvíli vešel další host. Venku zaskřípaly brzdy a letáčky se otevřely. Dovnitř vešel chlápek, který vypadal, jako by měl trochu naspěch. Přidržel dveře a bezvýraznými lesklými temnými očima rychle přelétl po lokále. Byl urostlý, snědý a jeho úzký obličej s tenkými rty byl svým způsobem pohledný. Měl tmavý oblek, z kapsičky mu stydlivě čouhal bílý kapesníček. Tvářil se chladně, ale současně i jaksi provinile. Asi za to mohl ten horký vítr. I mně bylo tak trochu podobně, jenže ne chladně.

Chlapík se zahleděl opilci na záda. Ten hrál s prázdnými skleničkami šachy. Nový host pohlédl na mě, pak na řadu nízkých boxů na druhé straně místnosti. Všechny byly prázdné. Vešel dovnitř, minul opilce, který se tam kolébal na stoličce a něco si mumlal, a oslovil výčepního:

"Neviděl jste tady nějakou dámu, kamaráde? Vysokou, hezkou, hnědé vlasy, pestrobarevné bolerko přes modré krepdešínové hedvábné šaty. Na hlavě slamák s širokou krempou a sametovou stuhou." Měl pronikavý hlas, který se mi nezamlouval.

"Ne, pane. Nikdo takový tady nebyl."

"Díky. Skotskou. Bez vody. A hodíte sebou, jo?"

Mládenec ho obsloužil, chlapík zaplatil, na jeden lok všechno vypil a zamířil k východu. Po třech nebo čtyřech krocích se zastavil a obrátil se k opilci. Ten se uculoval. Bleskurychle, že se mi to jen mihlo před očima, vytáhl odněkud pistoli. Držel ji pevně a už nevypadal o nic opileji než já. Vysoký snědý chlapík se ani nepohnul, jen nepatrně trhl hlavou a zase se nehýbal.

Venku po ulici se přehnalo auto. Opilcova pistole byla automatická terčová dvaadvacítká s velkou muškou na hlavni. Dvakrát krátce, tvrdě štekla a před ústím se objevil malý, nepatrný obláček kouře.

"Sbohem, Waldo," řekl opilec.

Pak namířil pistoli na výčepního a na mě.

Snědému chlapíkovi trvalo celý týden, než upadl. Zavrával, vyrovnal rovnováhu, mávl paží, znovu zavrával. Klobouk mu spadl a pak se zhroutil obličejem na podlahu. Po všech cavykách, co nadělal, zůstal ležet na zemi jako pytel cementu.

Opilec sklouzl ze stoličky, shrábl drobné do kapsy a šinul se ke dveřím. Obrátil se bokem k nám a pistoli přidržel u těla. Neměl jsem revolver. Nepředpokládal jsem, že ho budu potřebovat, když jdu jen na pivo. Mládenec za pultem se nepohnul, ba ani nehlesl.

Opilec se lehce opřel ramenem o dveře, pořád nás držel v šachu, a pak je zády otevřel dokořán. Dovnitř vnikl závan větru a zčechral muži na podlaze vlasy. Opilec prohodil: "Chudinka Waldo. Určitě si kvůli mně rozflákl nos do krve." Dveře zaklaply. Z dlouholeté praxe dělat vždycky to nesprávné jsem se k nim vrhl. Projednou se mi to nevymstilo. Venku zaburácel motor, a když jsem stanul na chodníku, zahlédl jsem jen červenou šmouhu zadních světel, jak se mihla kolem rohu. K poznávací značce auta jsem přišel zrovna tak snadno jako k svému prvnímu miliónu.

Po obou stranách ulice bylo jako obvykle plno lidí a aut. Nikdo se nezachoval, jako by padl výstřel. Větr stejně tak hučel, že suché rychlé zaštěknutí dvaadvacítky, i kdyby je někdo zaslechl, znělo jako přibouchnutí dveří. Vrátil jsem se do lokálu.

Mládenec se nepohnul ještě ani teď. Stál tam tak trochu nakloněn s dlaněmi opřenými o pult a shlížel dolů na záda snědého chlapíka. Ten se rovněž nehýbal. Sklonil jsem se a nahmatal krční tepnu.

Ten se už hýbat nebude – nikdy.

Mládencův obličej měl stejný výraz jako kus zadního hovězího a byl stejně zbarvený. V očích měl spíš vztek než úlek. Zapálil jsem si cigaretu, vyfoukl kouř ke stropu a stroze přikázal: "Běžte zatelefonovat!"

"Třeba není mrtev," zapochyboval mládenec.

"Jestli někdo střílí z dvaadvacítky, znamená to, že se dokáže strefit. Kde máte telefon?"

"Žádný tu nemám. Už tak jsem do toho vrazil až moc prachů. Páni, takhle vyhodit osm set dolarů do vzduchu!"

"Tenhle lokál je váš?"

"Byl, dokud se tohle nestalo."

Svlékl bílou kazajku a zástěru, obešel konec pultu a vyšel ven. "Zamknu dveře," řekl a vytáhl klíče.

Vyšel ven, přibouchl dveře a tak dlouho se tam potýkal se zámkem, až konečně zaklapl. Shýbl jsem se a převrátil Walda. Zprvu jsem ani nemohl najít místo, kudy mu náboje vnikly do těla. Pak ano. Dvě drobné dírký v saku, nad srdcem.

Košile byla trochu zakrvácená.

Ten opilec znal své řemeslo dokonale – jako zabiják.

Chlapci z hlídkového vozu dorazili během osmi minut. To už Lew Petrolle, ten mládenec, stál za pultem. Měl opět na sobě bílou kazajku, počítal peníze v kase, zastrkával si je do kapsy a zapisoval položky do malého notesu.

Seděl jsem na kraji jednoho nízkého boxu, pokoušel a sledoval, jak Waldův obličej víc a víc tuhne. Hloubal jsem, kdo asi je ta dívka v pestrobarevném sáčku, proč Waldo nechal venku běžet motor vozu, proč měl naspěch, jestli ten opilec čekal na něho nebo tu byl jenom náhodou.

Z chlapců z hlídkového vozu se řinul pot. Byly to jako obvykle těžké váhy a jeden z nich měl pod čepicí květinu a čepici nasazenou trochu na šikmo. Když uviděl mrtvého, odhodil květinu a sklonil se, aby nahmatal Waldovi tep.

"Zdá se být mrtvej," usoudil a trošku ho překulil. "Jo, tak už vidím, kudy mu tam vltly. Hezká čistá prácička. Vy jste oba viděli, jak je vyfasoval?"

Přítakal jsem. Mládenec za pultem neřekl nic. Vylíčil jsem jim to a řekl, že vrah zřejmě ujel ve Waldově voze.

Polda vytáhl Waldovu náprsní tašku, rychle ji prohlédl a pískl. "Spousta prachů a žádnéj řidičák." Odložil náprsní tašku. "Dobrý, ani jsme na něj nešáhli, jasný? Jen jsme se chtěli přesvědčit, jestli to auto nebylo jeho, abysme mohli poslat rádiem hlášku."

"To mi ještě chvíli vyprávějte, že jste na něj nešáhli," řekl Lew Petrolle.

Polda na něj vrhl svérázný pohled. "Dobrý, hošku," řekl tichounce. "Tak jsme na něj teda šáhli."

Mládenec uchopil čistou velkou sklenici a začal ji blýskat. A blýskal ji po celý zbývající čas, co jsme tam strávili. Za další minutu se s ječící sirénou přihnál pohotovostní vůz oddělení pro vraždy, skřípavě zarazil před vchodem a dovnitř vešli čtyři muži – dva detektivové, fotograf a chlapík z laborky. Ani jednoho z detektivů jsem neznal. Člověk může pracovat ve velkoměstě v detektivní branži sebedéle, a přitom nemusí znát všechny příslušníky policejního sboru.

Jeden z nich byl malý, uhlašený, snědý, klidný, usmívající se muž s kučeravými černými vlasy a laskavými inteligentními očima. Druhý byl vysoký, kostnatý, s dlouhou bradou, žilkovaným nosem a vodnatými očima. Vypadal jako silný piják a drsná nátura, ale taky jako někdo, kdo si myslí, že je drsnější, než opravdu je. Šoupl mě do posledního boxu u zdi, jeho parťák si vzal mládence dopředu a chlapci z hlídkového vozu vyšli ven. Chlapík z laborky a fotograf se dali do práce.

Dostavil se i policejní lékař a pobyl jen tak krátce, aby se mohl naštvat, že tu není telefon, aby mohl zavolat do márnice

pro auto.

Menší z obou detektivů vyprázdnil Waldovi kapsy a pak vyprázdnil náprsní tašku a všechno nakupil na velký kapesník, který rozprostřel na stůl v jednom z boxů. Zhlédl jsem spoustu peněz, klíče, cigarety, další kapesník, jinak už nic.

Kolohnát mě zatlačil dozadu do boxu. "Tak spust'te," řekl. "Jsem poručík detektiv Copernik."

Položil jsem před něj náprsní tašku. Podíval se na ni, prohrabal ji, vrátil mi ji a něco si poznamenal do notesu.

"John Dalmás, hm? Šerlok. Měl jste tady nějakou práci?"

"Jo, měl. Napít se. Bydlím zrovna naproti v Berglundu."

"Znáte toho kluka tam vpředu?"

"Za tu dobu, co to tady otevřel, jsem tu dneska podruhé."

"Nepřipadá vám na něm něco divného?"

"Ne."

"Na to, jak je mladej, to bere na moc lehkou váhu, nezdá se vám? Odpověď si můžete ušetřit. Vyličte mi jen, co se tu stalo."

Vyličil jsem mu to – třikrát. Jednou, aby měl všeobecný obrázek, podruhé, aby se dozvěděl podrobnosti, a potřetí, aby se přesvědčil, že si neodporuju. Nakonec řekl: "Ta ženská mě zajímá. A ten vrah nazval toho chlápka Waldo, ale přitom si asi nebyl docela jistý, že sem přijde. Myslím jako, že jestli si Waldo nebyl jistý, ta ženská bude tady, nemohl si ani nikdo jinej bejt jistý, že sem Waldo přijde."

"To, co říkáte, sedí."

Změřil si mě. Neusmíval jsem se. "Ten vrah měl zřejmě na toho Walda spadýno. Ale předem naplánovaný to asi nebylo. Čistě náhodná možnost útěku. V tomhle městě lidi obvykle nenechávají auta nezamčený. A ten vrah střílí před dvěma tutovějma svědkama. Nelíbí se mi to."

"Mně se nelíbí být svědkem. Moc málo to vynáší."

Zazubil se. Měl zuby samý kaz. "Byl ten vrah opravdu ožralej?"

"Přitom jak střílel? Kdepak!"

"Taky si to myslím. No, to bude snadný. Ten chlap má určitě popsanej rejstřík a zanechal spoustu otisků. I když my ho tady v kartotéce mít nebudeme, za pár hodin ho máme oťuknutýho. Měl něco proti Waldovi, ale spicha s ním smluvenýho neměl. Waldo sem jen vpadl, aby se poptal po tý ženský, co s ní měl rande a co se s ní minul. Je horká noc a tenhle vítr dokáže holce poničit ksicht. A tak Waldo řekl, že nejspíš někam zapadla a tam na něj čeká. No a ten vrah to do něj dvakrát pořádně napálí, vezme roha a na vás dva se vykašle. Jednoduchý případ."

"Jo," řekl jsem.

"Tak Jednoduchý, až smrdí," dodal Copernik.

Sundal z hlavy plstěný klobouk, prohrábl si zčuchané blond vlasy a opřel hlavu do dlaní. Měl dlouhou zavinou koňskou tvář. Vytáhl kapesník, utřel si tvář, potom zátylek a hřbet rukou. Pak vyndal hřeben, učesal se – s učesanými vlasy vypadal ještě hůř – a nasadil si zpátky klobouk.

"Zrovna mi něco napadá," řekl jsem.

"Jděte? A copak?"

"Tehle Waldo přesně věděl, co ta holka má na sobě. Čili se už s ní musel dneska večer jednou setkat."

"A co má bejt? Třeba si musel odskočit na záchod. A když se vrátil, byla fuč. Třeba ji mezitím přestal bavit."

"Máte pravdu."

Jenže tohle jsem si vůbec nemyslel. Myslel jsem na to, že Waldo popsal dívčiny šaty způsobem, jakým by je normální mužský ani nedovedl popsat. Pestrobarevné bolerko přes modré krepdešínové šaty. Sám jsem ani nevěděl, co to bolerko je. Sám bych možná řekl modré šaty nebo dokonce modré hedvábné šaty, ale nikdy modré krepdešínové hedvábné šaty.

Za chvíli vešli dva muži s košem. Lew Petrolle dosud blýskal sklenicí a rozprávěl s malým snědým detektivem.

Pak jsme všichni odjeli do města na ředitelství.

Lewa Petrolle si prověřil a shledal ho úplně v pořádku. Jeho otec měl vinice nedaleko Antiochu v okrese Contra Costa. Dal Lewovi tisíc dolarů, aby se mohl osamostatnit, a ten si za rovných osm set otevřel výčep s neónovým nápisem a vším příslušenstvím.

Pustili ho a nařídili mu, aby lokál neotvíral, dokud si nebudou jisti, že nebudou potřebovat další otisky. Potřásl všem dokola rukama a s radostným úsměvem prohlásil, že mu nakonec ta vražda snad přece jen rozproudí obchody, protože nikdo nevěří tomu, co píšou noviny, a lidé budou k němu chodit, aby se dozvěděli, co se stalo, a zatímco jim to bude vyprávět, budou popíjet.

"Tohohle chlápka snad nikdy nic nerozhází," usoudil Copernik po jeho odchodu. "Leda až něco slízne sám."

"Chudák Waldo," řekl jsem. "Stojí ty otisky za něco?"

"Jsou dost rozmazaný," odpověděl Copernik rozmrzele. "Ale určitě je vytřídíme a někdy v noci je dálnopisem nahlásíme do Washingtonu. A jestli to bude marný, tak si vás zavoláme a zůstanete u nás celý den a budete se pěkně koukat na obrázky."

Potřásl jsem rukou jemu i jeho parťákovi, který se jmenoval Ybarra, a odešel jsem. Taky ještě nevěděli, kdo je Waldo. Z obsahu kapes se to nedalo zjistit.

(2)

Asi v devět večer jsem byl zpátky ve své ulici. Rozhlédl jsem se na obě strany a teprve pak jsem vešel do Berglundu. Výčep byl o kus níž na protější straně, ztemnělý, jeden dva lidé měli sice nosy přitlačené k oknu, ale žádný nával tam

nebyl. Lidé sice viděli policii a pohřební službu, ale nevěděli, co se stalo. Až na mladíky postávající v dragstóru na rohu kolem hracích automatů. Ti vědí všechno, jenom ne jak se udržet v zaměstnání.

Vítr váł neustále, horký jako z pece, a vířivě hnál prach a cáry papíru vzhůru po zdech domů.

Vešel jsem do vestibulu Berglundu a vyjel výtahem do čtvrtého patra. Odsunul jsem dveře, vyšel a venku stála vysoká dívka a čekala na zdviž.

Měla hnědé vlnité vlasy pod slamákem s širokou krempou a sametovou stuhou s volnou mašlí, široké modré oči a řasy, které taktak že jí nesahaly k bradě. Byla oblečena od modrých šatů prostého, ale všechny linie zdůrazňujícího střihu, které snad byly z krepdešínu. Přes to měla něco, co snad bylo pestrobarevným bolerkem.

Zeptal jsem se: "Je tohle bolerko?"

Pohlédla na mě z vysoka a pohnula rukou, jako by chtěla odehnat dotěrný hmyz.

"Ano. Dovolte – pospíchám. Ráda bych..."

Nepohnul jsem se. Nenechal jsem ji vejít do zdviže. Hleděli jsme jeden na druhého a ona velmi pomalu začala rudnout.

"Na vašem místě bych v těchhle šatech nevycházel na ulici," řekl jsem.

"Co si to dovoluujete...?"

Výtah zařinčel a začal sjíždět dolů. Nevěděl jsem, co řekne. Její hlas se nevyznačoval nakrápnutým řízem holek, co vysedávají v pivnicích. Zněl měkce a lehce jako jarní déšť.

"Nic na vás nehraju," řekl jsem. "Hrozí vám nebezpečí. Jestli vyjedou výtahem do tohohle poschodí, budete mít zrovna jen tolik času, abyste zmizela z chodby. Napřed si sundejte ten klobouk a to sáčko – a hod'te sebou!"

Ani se nepohnula. Jen obličej jako by jí trochu zbledl pod nepřítisilnou vrstvou líčidla.

"Hledají vás poldové. Takhle oblečenou. Dejte mi příležitost a já vám povím proč."

Rychle otočila hlavu a ohlédla se zpátky do chodby. Při jejím vzhledu jsem jí ani nemohl zazlívát, ze se pokusila o další podvůdek.

"Jste drzý! Kdo vůbec jste? Já jsem paní Leroyová a bydlím v bytě číslo třicet jedna. Mohu vás ujistit..."

"Pak jste na nesprávném patře. Tohle je čtvrté." Zdviž se zastavila dole v přízemí. Šachtou k nám dolehl rachot otevíraných dveří.

"Pryč," sykl jsem. "Rychle!"

Rychle si strhla klobouk z hlavy a svlékla bolerko. Oboje jsem zmuchlal pod paži, uchopil ji za loket, obrátil ji a už jsme šli chodbou.

"Bydlím ve dvaačtyřicátce. V přední půlce, proti vám, jen o poschodí výš. Rozhodněte se. Opakuji – nic na vás nehraju, čestně."

Uhladila si vlasy rychlým pohybem jako ptáček, který si čechrá peří. Pohybem, který má za sebou deset tisíc let praxe.

"Do mého bytu," rozhodla, strčila si kabelku pod paži a rázně vykročila chodbou. Výtah se zastavil v poschodí pod námi. Zastavila se současně s ním, obrátila se a pohlédla na mě tázavě.

"Schodiště je vzadu vedle výtahové šachty," řekl jsem vlídně.

"Žádný byt tu nemám," řekla.

"Ani jsem si nemyslel, že máte."

"Hledají mě?"

"Ano, ale dřív než zítra to tady nezačnou pořádně prošťourávat. A to jen tehdy, jestli se jim nepodaří identifikovat Waldovo tělo."

Pohlédla na mě. "Walda?"

"Jo tak, vy Walda neznáte!"

Zvolna zavrtěla hlavou. Výtah začal zase sjíždět šachtou dolů. V modrých očích se jí zatřepetal strach jako zčeřená voda.

"Ne," vydechla, "ale vyveďte mě z téhle chodby."

Byli jsme už skoro u mých dveří. Zastrčil jsem klíč do zámku, otočil, otevřel dveře, natáhl ruku po vypínači a rozsvítil. Protáhla se kolem mě jako vlna. Ve vzduchu se vznášel slabounký závan santálového dřeva.

Zamkl jsem dveře, hodil klobouk na křeslo a hleděl na ni, jak přešla k šachovému stolku, na němž jsem měl rozestavenou šachovou partii, kterou jsem neuměl uzavřít. Jen co byla uvnitř, za zavřenými dveřmi, strach ji opustil.

"Podívejme, vy hraješ šachy?" řekla se zdrženlivou opatrností, jako by si byla přišla prohlédnout mou sbírku známek.

Škoda že nepřišla kvůli tomu.

Oba jsme pak zůstali mlčky stát a naslouchali vzdálenému zařinčení výtahových dveří a nato krokům – jdoucím opačným směrem.

Zazubil jsem se, nuceně, nikoli z potěšení, zašel do kuchyňky a sáhl po dvou sklenicích. Vtom jsem si uvědomil, že mám dosud pod paži její klobouk a bolerko. Odešel jsem proto do šatny za sklápěcí postelí, nacpal oboje do zásuvky, vrátil se do kuchyňky, vyhrabal obzvlášť výbornou skotskou a namíchal ji se sodou.

Když jsem přišel s oběma sklenicemi do pokoje, držela v ruce pistoli, malou automatickou pistolku s perleťovou pažbou. Mířila jí na mě; oči přitom měla plné hrůzy.

Zastavil jsem se, v každé ruce sklenici, a řekl: "Možná že ten horký vítr pobláznil i vás. Jsem soukromý detektiv. Dokážu vám to, jestli mě necháte."

Lehce přikývla; v obličejí byla bílá. Pomalu jsem k ní přistoupil, postavil sklenici vedle ní, vrátil se, postavil svou a vytáhl vizitku, na které nebyl ani jeden růžek ohnutý. Dívka si sedla, levou ruku si uhladila modré koleno a v pravé držela dál pistoli. Položil jsem vizitku vedle její sklenice a sedl si k své.

"Nikdy si nepusťte člověka tak blízko k tělu," varoval jsem ji. "Pokud to myslíte vážně. A pistoli nemáte odjištěnou."

Mrkla dolů, zachvěla se a strčila zbraň zpět do kabelky. Jedním tahem vypila půl sklenice, rázně ji odložila a zvedla

vizitku.

"Tenhle alkohol ode mě hned tak každý nedostane," řekl jsem. "Nemůžu si to dovolit."

Ohnula rty. "Předpokládám, že budete chtít peníze."

"Jak prosím?"

Mlčela. Ruka se jí zase sunula ke kabelce.

"Nezapomeňte odjít!" upozornil jsem ji. Ruka se zastavila. Pokračoval jsem: "Ten jistý Waldo je dost velký chlápek, asi metr osmdesát, štíhlý, snědý, hnědé, dost lesklé oči. Nos a ústa příliš tenké. Tmavý oblek s čouhajícím bílým kapesníčkem, a hrozně pospíchal, aby vás našel. Říká vám to něco?"

Opět uchopila sklenici. "Tak tohle je Waldo. No a co s ním?" Připadalo mi, že teď už alkohol na její hlas přece jen trochu zapůsobil.

"Víte, je to podivná věc. Naproti přes ulici je takový lokál... Poslyšte, kde jste vlastně byla celý večer?"

"Většinou jsem seděla ve svém voze," odsekla mrazivě.

"A nějaké srovnání lidu trochu dál na druhé straně ulice jste neviděla?"

Oči se jí pokusily říct ne, ale neuspěly. Rty řekly: "Bylo mi jasné, že se něco muselo přihodit. Viděla jsem policii a červené hledáčky. Domnívala jsem se, že někdo byl zraněn."

"Taky že byl. A předtím vás ten Waldo hledal. V tom lokále. Popsal vás a vaše oblečení."

Oči teď měla nehybné jako nýty a zrovna tak výrazné. Ústa se jí roztřásla a nepřestala se třást.

"Byl jsem uvnitř," pokračoval jsem, "a klábosil s tím mládencem, co mu ten lokál patří. Kromě nás dvou tam nebyl nikdo, jenom jeden opilec na stoličce. Ten opilec si ničeho a nikoho nevšímal. Pak vešel Waldo a ptal se po vás. Řekli jsme ne, neviděli jsme vás, a on se měl k odchodu."

Usrkával jsem. Jako každý moc rád lidi napínám. Její oči mě přímo pohlcovaly.

"Právě se měl k odchodu. A vtom ho ten opilec, co si nikoho a ničeho nevšímal, nazval Waldem a tasil pistoli. Střelil ho dvakrát..." lusk! jsem dvakrát prsty, "takhle. A bylo po něm."

Převezla mě. Zasmála se mi do obličeje. "No jo, vás si najal můj manžel, abyste mě špehoval. Měla jsem tušit, že tohle celé bylo jen divadýlko. Vy a váš Waldo."

Tupě jsem na ni pohlédl.

"Nikdy jsem si nemyslila, že by žártil," vyhrkla. "Rozhodně ne na někoho, kdo u nás kdysi byl šoférem. Na Stana trochu, prosím... to je přirozené. Ale na Josepha Choata..."

Zašermoval jsem rukama. "Dámo, já o voze, vy o koze," zabručel jsem. "Neznám žádného Stana nebo Josepha Choata. Přisámbůh jsem ani nevěděl, že máte šoféra. Lidi, co znám, se na ně nezmůžou."

A pokud jde o manžele, prosím, ty ženy občas mívají. Ale ne dost často."

Pomalů potřásla hlavou, v modrých očích se jí zajištila a ruka jí zůstávala u kabelky.

"Nezahrál jste to jaksepatří, pane Dalmasi. Ne, nebylo to jaksepatří. Znam vás pány soukromé detektivy. Jste všichni prohnili. Vlákali jste mě do svého bytu, pokud to vůbec je váš byt. Spíš to je byt nějakého odporného člověka, který je ochoten za pár dolarů cokoli odpřisáhnout. A teď se mě pokouší vystrašit, abyste mě mohl vydírat – a navíc dostanete peníze od mého manžela. Dobrá," řekla bez dechu, "kolik po mně chcete?"

Odsunul jsem prázdnou sklenici stranou a pohodlně se opřel v křesle. "Dovolte mi, abych si zapálil. Mám nervy nadřanc."

Zapálil jsem si cigaretu, sledován jejím zarputilým pohledem. Strach v něm však nebyl, alespoň ne tolik strachu, aby se za ním skrývala skutečná vina. "Jmenuje se tedy Joseph Choate," řekl jsem. "Ten chlápek, co ho v tom lokále zastřelil, mu říkal Waldo. Pousmála se, trochu zhnuseně, ale téměř shovívavě. "Nezdržujte hru. Kolik?"

"Proč jste se s tím Josephem Choatem chtěla sejít?"

"Hodlala jsem od něho něco odkoupit, co mi ukradl. Něco, co i samo o sobě má velkou cenu. Skoro patnáct tisíc dolarů. Daroval mi to muž, kterého jsem milovala. Je mrtev. Chápete? Je mrtvý! Zahynul v hořícím letadle. A teď se vraťte k mému manželovi a všechno řekněte, vy malá slizká kryso!"

"Počkat, bez šatů vážím dobrých pět osmdesát kilo!" křikl jsem na ni.

"Přesto jste slizký," křikla na mě zpátky. "A nenamáhejte se ohlásit to manželovi! Řeknu mu to sama. Asi to už stejně bude vědět."

Zazubil jsem se. "To je ono! A co jsem pak tedy vlastně měl vyšťourat?"

Prudce sáhla po sklenici a dopila, co v ní zbývalo. "Tak on si myslí, že se scházím s Josephem," ušklíbala se. "Ano, scházela. Ale ne proto, že bych s ním něco měla. Ne se šoférem. Ne s vandrákem, kterého jsem vytáhla z bláta a dala mu práci. Tak hluboko klesnout nemusím, když už se chci pobavit!"

"Dámo, to vskutku nemusíte."

"A teď půjdu," řekla. "Ne abyste se mi v tom pokoušel zabránit." A z kabelky vytrhla pistolku s perleťovou pažbou.

Zubil jsem se a zubit jsem se nepřestal. Nehýbal jsem se.

"Vy odporný nýmande," vyjela na mě. "Jak mohu vůbec vědět, že jste opravdu soukromý detektiv? Zrovna tak můžete být podvodník. Vizitka, kterou jste mi dal, ještě nic neznamena. Vizitky si může dát natisknout kdekdo."

"Jistě. A zřejmě jsem natolik mazaný, abych tu bydlel dva roky jen proto, že vy sem dneska přijdete a budu vás moc vydírat, že jste se nesetkala s jakýmsi Josephem Choatem, kterého tady přes ulici odpráskli coby Walda. Máte vůbec peníze, abyste mohla odkoupit to něco, co má cenu patnácti tisíc dolarů?"

"Aha! Teď mě asi chcete oloupit, co?"

"Aha!" napodobil jsem ji. "Teď je ze mě lupič, co? Dámo, prosím vás, tu pistolku buď odložte, nebo ji alespoň odjistěte! Přihlížet, jak neodborně zacházíte s takovou pěknou zbraní, zraňuje mé profesionální city."

"Už vás mám plné zuby," prohlásila. "Jděte mi z cesty."

Nepohnul jsem se. Ani ona se nepohnula. Oba jsme se zase posadili – kupodivu ne blízko k sobě.

"Než odejdete, zasvěťte mě alespoň do jednoho tajemství," naléhal jsem. "Kvůli čemu jste si k čertu vůbec najala ten byt v poschodí pod námi? Jen abyste se pak mohla tam na ulici setkat s nějakým chlápkem?"

"Přestaňte plácát hlouposti," osopila se na mě. "Nic jsem si nenajala. Lhala jsem. Je to jeho byt."

"Josepha Choata?"

Prudce přikývla.

"Hodí se můj popis Walda na Josepha Choata?"

Znovu prudce přikývla.

"Dobrá. Konečně znám jeden fakt. Copak si neuvědomujete, že Waldo popsal vaše oblečení, když se po vás ptal? Ještě předtím, než byl zastřelen. A že ten popis má policie a ta neví, kdo je Waldo, a hledá někoho takhle oblečeného, aby jí to pomohl zjistit? Copak vám to ještě nedošlo?"

Pistole se jí najednou začala v ruce třást. Nepřítomně k ní shlédla a pomalu ji vložila zpátky do kabelky.

"Jsem to blázen," zašeptala, "že s vámi vůbec mluvím." Dlouhou chvíli na mě upřeně hleděla a pak se zhluboka nadechla. "Oznámil mi, kde bydlí. Nezdálo se, že by se bál. Vyděrači asi nemají pro strach uděláno. Měli jsme se setkat na ulici, ale opozdila jsem se. Když jsem sem přijela, bylo tu plno policie. Proto jsem se vrátila a zůstala sedět ve voze. Pak jsem vyjela k Josephovu bytu a zaklepala. Nato jsem se vrátila k autu a čekala dál. Vyjela jsem sem nahoru celkem třikrát. Naposledy jsem vyšla k výtahu do prvního patra. Na třetím patře mě už viděli dvakrát. Pak jsem se setkala s vámi. To je všechno."

"Zmínila jste se o manželovi," zamumlal jsem. "Kde je?"

"Na schůzi."

"Podívejme, na schůzi," ušklíbl jsem se.

"Manžel je velmi významný člověk. Má spoustu schůzí. Je vodní inženýr a sjezdil celý svět. Měl byste vědět..."

"Nechtě toho," přerušil jsem ji. "Jednou ho pozvu na oběd a dám si to vyprávět přímo od něho. To, co měl Joseph v ruce proti vám, je odbytá a mrtvá záležitost. Jako Joseph sám."

Konečně tomu uvěřila. Už jsem ani nemyslel, že to vůbec někdy dokáže. "Je opravdu mrtev?" zašeptala. "Opravdu je mrtev?"

"Je mrtev," ujistil jsem ji. "Mrtev, mrtev, mrtev. Dámo, je mrtev."

Tvář se jí rozpadla jako svatební dort. Neměla velká ústa, ale v tu chvíli by se do nich byla vešla celá má pěst.

V nastalém tichu zastavila zdviž v mém poschodí.

"Vyfukněte a budete mít monokl na obou očích!" sykl jsem.

Nebylo to nejzdvořilejší, ale zaúčinkovalo to. Vzchopila se. Ústa jí sklapla jako past.

Po chodbě se blížily kroky. Každý člověk má předtuchy. Přiložil jsem prst ke rtům. Ani se nepohnula. Obličej měla strnulý a velké modré oči byly černé jako stíny pod nimi. Horký vítr se drnčivě opíral o zavřená okna. Když zavane Santa Ana, musí se okna zavřít, horko nehorko.

Kroky, blížící se po chodbě, byly každodenní normální lidské kroky. Zastavily se však před mými dveřmi a někdo zaklepal.

Ukázal jsem k šatně vedle sklápěcí postele. Nehlučně vstala, kabelku přitíštěnou k boku. Ukázal jsem jí ještě na sklenici.

Rychle ji zvedla, smekla se přes koberec, prošla dveřmi a tiše za sebou zavřela.

Ani jsem nevěděl, proč vlastně vynakládám všechnu tuhle námahu.

Klepání se ozvalo znovu. Na hřbetě rukou mi vyvstal pot. Zašoupal jsem křeslem, vstal a hlasitě zažíval. Pak jsem přistoupil ke dveřím a otevřel je samozřejmě – bez revolveru. To jsem neměl.

(3)

V první chvíli jsem ho nepoznal. Snad právě z opačného důvodu, proč ho asi nepoznal Waldo. Tam v lokále měl po celou dobu na hlavě klobouk a teď ho neměl. Vlasy mu končily přesně na čáře, kde by začínal klobouk. Nad touto čarou byla tvrdá bílá suchá kůže, téměř tak lesklá jako zjizvená tkáň. Nebyl jen o dvacet let starší. Byl to úplně jiný člověk.

Poznal jsem však zbraň, kterou držel v ruce, terčovou automatickou dvaadvacítku s velkou muškou vpředu na hlavni.

A poznal jsem jeho oči. Jasně, roztěkané a mělké jako oči ještěřky.

Byl sám. Lehounce mi přitiskl pistoli k obličejí a procedil mezi zuby: "Jo, já. Jdem dovnitř!"

Couvl jsem co nejmíň a zastavil se. Přesně tak, jak to na mně chtěl, aby totiž mohl zavřít dveře a nemusel se otočit.

Poznal jsem mu na očích, že zrovna tohle na mně chce.

Nebyl jsem vystrašen. Byl jsem paralyzován.

Když zavřel dveře, pomalu mě tlačil dál do pokoje, až jsem patou na něco narazil. Nespouštěl zrak z mých očí.

"Hele, šachovej stolek," řekl. "Nějaké vošoust tady hraje šachy. Ty?"

Polkl jsem. "To není vlastně hra. Dělá to jen tak pro špás."

"K tomu ale pátřej dva," usoudil měkce chraptivým hlasem, jako by ho kdysi při výslechu třetího stupně nějaký policajt vzal obuškem přes průdušky.

"Tohle je problém, ne partie. Podívejte se na figurky."

"Já to nepoznám."

"Jsem tu sám, abyste věděl," řekl jsem hlasem, který se mi netřásl víc, než bylo třeba.

"To je mi fuk. Stejně jsem v rejži. Stejně mě zejtra nebo za tejden nějaký polda načapá, tak co? Mně se prostě nelíbí tvůj ciferník, chlapče. A zrovna tak ciferník toho frajerskýho třasořítka v bílý kazajce, co kdysi hrál levýho backa za Fordham či něco takovýho. K čertu s chlapama, jako jste vy dva."

Mlčel jsem a nehýbal se. Velká muška mě d'obla do tváře, téměř mazlivě. Muž se usmál.

"A navíc je to nutný," pokračoval. "Pro strejčka Příhodu. Starej mukul jako já nenechává po sobě slušný votisky, ani když je nalítej. A jestli po mně nezůstanou slušný votisky, pak proti mně můžou mluvit jenom dva svědkové. A proto je pošlu do pekla. Máš to spočítaný, chlapče. Hádám, že to víš."

"Co vám provedl Waldo?" Snažil jsem se, aby to znělo, jako bych to opravdu chtěl vědět, a ne že tím chci zabránit, abych se třásl jako osika.

"Shodil na mě vybilení jedny banky v Michiganu, a tak jsem kvůli němu vyfasoval čtyři roky. A jeho zprostil žaloby. Čtyři roky v Michiganu, to není žádná rekreace. Ve státech, kde nedávaj provaz, dokážou člověku ty čtyři roky pěkně vosladit!"

"Jak jste věděl, že tam přijde?" vypravil jsem ze sebe.

"Já to nevěděl. Jo, hledal jsem ho. Bodejť že jsem po něm prahnul. Včera večír jsem ho zahlídl na ulici, ale ztratil se mi. Do ty doby jsem ho nehledal. Pak už jo. Koumes, ten Waldo. Jak je mu?"

"Je po smrti."

"Jsem furt dobrej," uchichtl se. "Nalítej nebo střízlivěj. No, teďka si za to stejně už nic nekoupím. Kápli už poldové na to, kdo jsem?"

Neodpověděl jsem dost rychle. Přitiskl mi pistoli na krk, až jsem se zakuckal a málem mu po ní sáhl.

"No tak," napomenul mě mírně. "No, tak pitoměj přeci nejseš. Mluv."

Spustil jsem ruce dolů k bokům dlaněmi k němu. Takhle je jistě chtěl mít. Vůbec se mě nedotýkal, jen pistolí. Jako by mu na tom nezáleželo, jestli náhodou taky nemám u sebe zbraň. Asi mu na tom nezáleželo – pokud mu šlo jenom o jedno. To, že se vrátil sem do ulice, svědčilo, že mu zřejmě nezáleželo vůbec na ničem. Třeba i na něj působil ten horký vítr.

Opíral se o má zavřená okna dunivě jako příboj pod molem.

"Mají vaše otisky," řekl jsem. "Nevím, jak dobré."

"Budou dost dobrý, ale ne pro dálhopis. Budou je muset poslat letecky do Washingtonu a vodtamtaď zpátky, aby je zkontrolovali. Proč jsem asi za tebou přišel, pověz, chlapče?"

"Slyšel jste mě tam v lokále mluvit s tím mládencem. Pověděl jsem mu, jak se jmenuju a kde bydlím."

"Tos mi řekl jak. Ptal jsem se proč." Usmál se na mě. Coby snad poslední úsměv v životě mi připadal pěkně všivý.

"Nechtě toho," ohradil jsem se. "Kat taky nebude na vás chtít, abyste hádal, proč přišel."

"Sakra, ty si to nějak bereš k srdci. Po tobě navštívím toho mládence. Sledoval jsem ho od policejní direkce k jeho bytu, ale myslím, že jako prvního musím vodprásknout tebe. Jel jsem za ním vod radnice, v ty Waldově najatý káře. Vod policejního ředitelství, chlapče. Ti poldové jsou ale směšný ptáčci. Člověk jim může sedět rovnou před nosem a voni ho nepoznaj. A když náhodou někdo začne honit tramvaj, napálej do něj z mašinkvéru a vodbouchnou při tom dva chodce, taxikáře čekajícího na rito a starou babu, co v druhým poschodí vytírá hadrem podlahu. A chlapa, co ho honěj, netrefěj. Jsou to směšný, všivý ptáčci, ti poldové."

Zavrtal mi ústí pistole do krku. Měl ještě šílenější oči než předtím.

"Mám čas," řekl. "Po Waldově najatej káře ještě nebude shánka. A ňákou chvíli jim potrvá, než zjistěj, kdo Waldo je."

Znám Walda. Byl to koumes. A hladkej jako ouhoř, to teda Waldo byl."

"Jestli mi tu pistoli nesundáte z krku, bude zvracet," řekl jsem.

Usmál se a sklopil mi zbraň k srdci. "Asi sem, jo? A řekni si, až budeš chtít."

Asi jsem promluvil hlasitěji, než jsem měl v úmyslu. Dveře šatny vedle sklápěcí postele se pohnuly a objevila se nepatrná temná škvíra. Pak dva centimetry, pak deset. Spatřil jsem oči, ale nedíval jsem se na ně. Úporně jsem hleděl do očí holohlavého muže. Náramně úporně. Nechtěl jsem, aby odvrátil pohled od mých očí.

"Máš strach?" zeptal se vlídně.

Opřel jsem se mu o pistoli a začal se třást. Myslel jsem, že ho pohled na mě, jak se třesu, potěší. Dívka vyšla ze dveří. V ruce zase držela pistoli. Bylo mi jí strašně líto. Buď se pokusí dostat ke dveřím – nebo vykřikne. V obou případech bychom byli vyřízeni – oba.

"Heleďte, nenechte mě na to čekat celou noc," zablekotal jsem. Hlas mi zněl jakoby z velké dálky, jako hlas z rádia na druhé straně ulice.

"Tohle já baštím, chlapče," usmál se. "Už jsem takovej."

Dívka prolétla kdesi za ním vzduchem. Nezažil jsem nic nehluchnějšího než způsob, jakým se pohybovala. Stejně to nepomůže, nebude na ni brát sebemenší ohledy. I když jsem se mu díval do očí teprve pět minut, znal jsem ho skrz naskrz.

"Co když zařvu?" nadhodil jsem.

"Vopravdu? Tak teda zařvi. Tak už řvi!" řekl s tím svým zabijáckým úsměvem.

Dívka nešla vůbec ke dveřím. Stála teď přímo za ním.

"Dobře – tak teda zařvu," řekl jsem.

Jako by jen čekala na narážku, vrazila mu dívka prudce, bez jediného slova pistoli do žeber.

Na to musel reagovat. Bylo to jako automatický reflex. Prudce rozevřel ústa, paže mu odskočila od boku a nepatrně uhnul trupem. Pistole mi teď mířila do pravého oka.

Přikrčil jsem se a vši silou mu vrazil koleno do slabin.

Brada mu poklesla a já ho do ní praštil. Praštil jsem do ní, jako bych vrážel poslední hřeb do první transkontinentální železnice. Ten úder cítím dodnes, kdykoli sevřu ruku v pěst.

Pistole mě škrábla po skrání, ale rána nevyšla. Chlapík už byl napůl groggy. Zhroutil se levým bokem na podlahu, lapaje po dechu. Kopl jsem ho do pravého ramene – pořádně. Pistole mu vylítla z ruky a sklouzla po koberci pod křeslo. Zaslechl jsem, jak kdesi za mnou cinkaly po podlaze šachové figurky.

Dívka stála nad ním a shlížela dolů. Pak zdvihla velké vyděšené tmavé oči a upřela je do mých.

"Tím jste si mě koupila," řekl jsem. "Všechno, co mám, je vaše – teď a navěky věků."

Vůbec mě nevnímala. Oči měla tak rozevřené, že pod jasně modrou panenkou prosvítalo bělmo. S pistolí v ruce couvla rychle ke dveřím, nahmatala za sebou kliku a stiskla ji. Otevřela dveře a vyklouzla.

Dveře se zavřely

Byla prostovlasá a neměla boľerko.

Měla pouze pistolí a tu měla pořád zajištěnou, takže z ní stejně nemohla vystřelit.

Vzdor větru zavládlo v pokoji ticho. Pak jsem zaslechl, jak sípá na podlaze. Obličej měl zelenavě bledý. Stoupl jsem si za něj a prořacoval ho, jestli nemá další zbraně, ale neměl. Z psacího stolu jsem vytáhl rezervní želiška a spoutal mu zápěstí. Pokud jimi nebude moc škusbat, nějaký čas mu tam vydrží.

Očima mi bral míru na rakev, i když se v nich zračila bolest. Ležel uprostřed podlahy, pořád na levém boku, zkroucený, scvrklý, holohlavý drobný chlapík s vyceněnými zuby, plnými laciných stříbrných plomb. Jeho ústa vypadala jako černá díra a dech z nich vycházel v krátkých náporech, zajíkal se, zarážel a znovu trhaně vycházel.

"Je mi líto, kamaráde," zabručel jsem. "Co jiného mi zbývalo, no řekni."

Tohle – takovému zabijáků!

Zašel jsem do šatny a vytáhl zásuvku prádelníku. Její klobouk a boľerko ležely na mých kořících. Uložil jsem je dozadu pod ně a kořile jsem pěkně urovnal. Pak jsem šel do kuchyňky a pořádně si lokl whisky. Chvilí jsem tam stál a naslouchal, jak se horký vítr dunivě opírá o okenice. Někde bouchly dveře od garáže a drát elektrického vedení, volně se houpající mezi dvěma sloupy, bičoval zeď domu. Znělo to, jako by někdo klepal koberec.

Whisky zapůsobila. Vrátil jsem se do obývacího a otevřel okno. Chlapík na podlaze její vůni santálového dřeva neucítil, ale někdo jiný by ji třeba postřehl.

Okno jsem zase zavřel, utřel si dlaně a zatelefonoval na policejní ředitelství.

Coperník tam ještě byl. Jeho chytrolínský hlas řekl: "Jo? Dalmás? To mě podržte. Že byste na něco káp?"

"Už jste zjistili, kdo je ten vrah?"

"Nic vám nemůžu říct, Dalmasi. Strašně mě to mrzí a tak dál. Víte, jak to u nás chodí."

"Prosím. Mně je jedno, kdo to je. Račte sem přijet a seberte si ho z mého pokoje. Leží mi tu na podlaze."

"Panenko skákává!" Pak ztlumil hlas a téměř šeptal: "Počkejte moment, hned to bude. Počkejte." Z dále jako by se ozvalo bouchnutí dveří. Pak znovu jeho hlas. "Ven s tím," řekl potichu.

"Má želiška. Je celý váš. Musel jsem mu jednu vrazit, ale z toho se vyliže. Přišel sem zlikvidovat svědka."

Další odmlka. Z hlasu mu kapal med. "Poslouchejte, mládenče. Koho tam u sebe ještě máte?"

"Koho bych měl? Nikoho. Jsem tu sám."

"Tak ať tam nikdo nepříjde, mládenče. Žádné rámus. Jasný, že?"

"Myslíte si snad, že sem chci pozvat všechny ludráky z širokého okolí, aby si ho prohlédli?"

"Klid, mládenče, klid. Hezky tam zůstaňte dřepět a nehejbejte se. Jsem u vás v cukru letu. Na nic nešahaňte. Jasný?"

"Jo." Abych mu uspořil čas, řekl jsem mu znovu adresu a číslo bytu.

V duchu jsem viděl, jak se mu velká kostnatá tvář rozzářila. Zpod křesla jsem vytáhl terčovou dvaadvacítku a seděl s ní na klíně, dokud se na chodbě před mými dveřmi neozvaly kroky a kotníky tiše nezabubnovaly na výplň dveří.

Coperník byl sám. Rychle prošel dveřmi, s napjatým úšklebkem mě vtlačil zpátky do pokoje a dveře zavřel. Zastavil se zády k nim, ruku pod levým cípem saka. Vysoký tvrdý kostnatý chlap s mdlými, krutými očima.

Pomalu je sklopil a pohlédl na muže na podlaze, který slabě škusbal krkem a křečovitě koulel očima – nemocnými očima.

"Nabeton je to on?" zeptal se Coperník.

"Bezpečně. Kde je Ybarra?"

"Měl nějakou fušku," odpověděl, ale přitom se na mě nepodíval. "To jsou vaše želiška?"

"Jo."

"Klíček!"

Hodil jsem mu ho. Rychle poklekl vedle vraha na koleno, sundal mu má pouta a odhodil je stranou. Pak si od boku odepjal vlastní želiška, plešatci zkroutil ruce na záda a zaklapl pouta.

"No dobře, ty...", hlesl vrah.

Coperník se zašklíbil, sevřel ruku v pěst a vši silou udeřil spoutaného do úst. Přitom mu hlavu zvrátil tak daleko, že mu málem zlomil vaz. Z koutku úst mu začala stékat krev.

"Ručník!" přikázal Coperník.

Přinesl jsem ho a podal Coperníkovi. Surově ho nacpal spoutanému mezi zuby, vstal a kostnatými prsty si prohrábl zcuchané blond vlasy.

"Dobře. Vyklopte to!"

Tak jsem mu to vyklopil – dívku jsem přitom úplně vynechal. Znělo to poněkud podivně. Coperník neřekl slovo, jen na mě hleděl. Poškrábal se po straně žilkovaného nosu. Pak vytáhl hřeben a začal si zpracovávat vlasy jako už předtím večer tam v lokále.

Přistoupil jsem k němu a podal mu pistolí. Lhostejně na ni pohlédl a strčil ji do kapsy. V očích měl číhavý výraz a obličej se mu rozzářil v jasný krutý úšklebek.

Sehnul jsem se, začal sbírat šachové figurky a skládat je do krabice. Krabici jsem položil na krbovou římsu, u šachového stolku jsem narovnal jednu nohu a chvíli se jen tak ometal. Celou tu dobu ze mě Coperník nespouštěl zrak. Chtěl jsem mu dopřát čas, aby si něco vymyslel.

Nakonec s tím vyrukoval. "Tenhle chlápek používá dvaadvacítku. Používá ji, protože umí dobře zacházet s bouchačkou, a proto si může lajsnout tak malej kalibr. To znamená, že je dobrej. Zaklepe vám na dveře, vrazí vám tu

stříkačku do břicha, zatlačí vás zpátky do pokoje, řekne, že přišel, aby vám navždycky zacpal hubu – a přesto ho vyřídíte. Bez revolveru. Vyřídíte ho sám. Kamaráde, vy jste nějak dobrej."

"Heleďte," řekl jsem a pohlédl na podlahu. Zdvihl jsem další šachovou figurku a točil ji mezi prsty. "Luštil jsem šachovou úlohu. Pokoušel jsem se přijít na jiné myšlenky."

"Kamaráde, vy mi něco zatajujete," řekl Copernik tiše. "Přece byste nechtěl tahat za nohu starýho policajta, mládenče nešťastná!"

"Tohle je úlovek jako hrom a já vám ho věnuju," řekl jsem. "Co už sakra můžete chtít víc?"

Muži na podlaze se zpod ručníku vydral z hrdla tlumený zvuk.

Holá hlava se mu leskla potem.

"Copak, kamaráde? Nenecháváte si snad něco pro sebe?" Copernik téměř šeptal.

Rychle jsem na něho pohlédl a vzápětí odvrátil zrak. "Dobrá," řekl jsem. "Víte zatraceně dobře, že jsem ho nemohl srovnat sám. Držel mě pistolí v šachu, a kam se koukne, tam stílí."

Copernik přimhouřil oko a druhým na mě přátelsky zamžoural. "Pokračujte, kamaráde. Stejně jsem si něco takového myslel."

Trochu jsem se ještě ošíval, aby to vypadalo pravděpodobněji, a pak jsem ze sebe vysoukal: "Byl to jeden mládenec, který má na svědomí loupežné přepadení v Boyle Heights, ale nevyšlo mu. Chtěl vybrat kasu v jedné benzínové pumpě. Znáám jeho rodinu. Není to vůbec špatný kluk. Chtěl zdrhnout a přišel za mnou, abych mu půjčil peníze na vlak. Když tenhle zaklepal, vklouzl sem."

Ukázal jsem na sklápěcí postel a dveře vedle. Copernik zvolna otočil hlavu a zvolna ji otočil zpátky. Opět zamžoural. "A ten kluk měl pistolí," řekl.

Přikývl jsem. "A připlížil se za něj. K tomu je třeba kuráž, Coperniku. Musíte mu dát příležitost. Musíte ho z toho vynechat."

"Má ten kluk už svou kartu?" zeptal se Copernik tiše.

"Říká, že ještě ne. Ale bojí se, že mu ji udělají."

Copernik se usmál. "Pracuju v oddělení pro vraždy. Co jste teda vlastně udělal, kamaráde?"

Ukázal jsem dolů na spoutaného chláпка s roubíkem v ústech a klidně nadhodil: "Zatkl jste ho snad vy, ne?"

Copernik se nepřestával usmívat. Vyplázl bělavý jazyk a olízl si tlustý dolní ret. "A jak jsem to dokázal?" zašeptal.

"Vyndali jste už z Walda náboje?"

"Jasně. Dlouhý dvaadvacítky. Jeden splácnutý o žebro, druhý dobrý"

"Jste důkladný pracant. Nevynecháte žádné možnosti. O mě nic nevíte. Přišel jste ke mně se přesvědčit, co mám za pistole."

Copernik vstal a zase se spustil na koleno vedle vraha. "Slyšíš mě?" zeptal se s obličejem těsně u obličeje muže na podlaze.

Muž ze sebe vydal jakýsi neurčitý zvuk. Copernik vstal a zažíval. "Kdo už sakra na to dá, co řekne? Pokračujte, kamaráde."

"Nepočítal jste sice s tím, že bych něco měl, ale chtěl jste se u mě porozhlédnout. A zatímco jste čenichal tady vevnitř – ukázal jsem na šatnu – "a já nic neříkal, protože jsem asi byl krapánek našťvaný, někdo zaklepal na dveře. A pak vešel dovnitř. A za chvíli jste vyklouzl a vyřídil ho."

"Jasný," vycenil Copernik v širokém úšklebku tolik zubů, kolik jich má kůň. "Kápl jste na to, kamaráde. Praštil jsem ho a srazil na zem a vyřídil ho. Neměl jste pistolí a ten chlap se prudce po mně otočil a já ho levým hákem srazil na zem. Jasný?"

"Jasně."

"Zítra to tak vypovíte na direkcí?"

"Jo."

"Budu vás dekovat, kamaráde. Chovejte se ke mně slušně a já vám půjdu dycinky na ruku. Na toho kluka zapomeňte. A kdyby potřeboval pomoc, dejte mi vědět."

Přistoupil ke mně a podal mi ruku. Stiskl jsem ji. Byla kluzká jako mrtvá ryba. Z kluzkých rukou a lidí, co je mají, je mi na zvracení.

"Ještě jedno," řekl jsem. "Ten váš parták – Ybarra. Nebude ho trochu mrzet, že jste ho k tomu nepřibrál?"

Copernik si prohrábl vlasy a velkým nažloutlým hedvábným kapesníkem si utřel potní pásku v klobouku.

"Ten uzeneč?" sykl opovržlivě. "K čertu s ním!" Přistoupil těsně ke mně a dýchl mi do obličeje. "Až ten svůj příběh budete vyprávět, tak žádný mejlky, kamaráde."

Páchlo mu z úst. To se dalo čekat.

(4)

Bylo nás pět v kanceláři šéfa kriminálky, když jim Copernik podával hlášení. Stenograf, šéf, Copernik, moje maličkost, Ybarra. Ybarra seděl na židli šikmo se opírající o zeď. Klobouk měl stažený hluboko do čela, ale pod ním mu vlídně zářily oči a v koutcích jemně řezaných španělských úst tkvěl tichý drobný úsměv. Nehleděl přímo na Copernika. Copernik na něho nehleděl vůbec.

Venku na chodbě visely fotky Copernika, jak si potřásá rukou se mnou, jak s rovně nasazeným kloboukem a přísným, věcným výrazem na obličeji drží v ruce pistolí.

Řekli, že vědí, kdo je Waldo, ale že mi to neprozradí. Nevěřil jsem, že to vědí, protože šéf kriminálky měl na psacím stole Waldovu fotku z márnice. Byla to čistá práce – vlasy učesané, kravata rovně uvázaná, světlo dopadající přesně do očí, aby se leskly. Nikdo by nepoznal, že je to fotka mrtvého muže s dvěma dírkami po kulkách v těle. Vypadal jako lev

salónu, rozhodující se, jestli má vyzvat k tanci blondýnku či rusovlásku.

Domů jsem se dostal kolem půlnoci. Domovní dveře byly zamčené, a jak jsem lovil v kapse klíče, oslovil mě ze tmy tichý hlas.

Neřekl víc než "Prosím!", ale poznal jsem ho. Obrátil jsem se a spatřil cadillac, tmavé kupé, zaparkované těsně za vyhrazeným prostorem pro zásobování. V autě byla tma. V pouličním osvětlení se odrazil třpyt ženských očí.

Přešel jsem tam. "Jste vy ale blázínek," řekl jsem.

"Nastupte," vyzvala mě.

Vlezl jsem dovnitř. Nastartovala motor, projela půldruhého bloku po Franklin Avenue a zabočila do Kingsley Drive. Horký vítr stále ještě žhnul a páčil. Z otevřeného, žaluzií chráněného postranního okna činžáku ječelo rádio. Všude stálo plno vozů, ale nakonec našla volné místo za malým packardem, zbrusu novým kabrioletem, na jehož předním skle dosud trčela nálepka firmy, kde byl koupen. Když zaparkovala u obručníku, opřela se do kouta a ruce v rukavicích nechala na volantu. Byla teď celá v černém, nebo snad tmavohnědém, a na hlavě měla malý směšný klobouk. Z jejího parfému bylo cítit santálové dřevo.

"Nechovala jsem se k vám zrovna nejpříjemněji, že?" řekla.

"Jen jste mi zachránila život."

"Co následovalo?"

"Zatelefonoval jsem na policii a jednomu poldovi, kterého nemohu vystát, jsem něco nabulíkoval. Přenechal jsem mu taky veškerou zásluhu za ten úlovek a tím to skončilo. Chlápek, od něhož jste mě osvobodila, byl ten, co zabil Walda."

"Znamená to, že jste jim o mně neřekl?"

"Dámo, pouze jste mi zachránila život," opakoval jsem. "Co jiného na mně ještě chcete? Jsem ke všemu připraven, ochoten a vynasnažím se to dokázat!"

Nic neřekla, ani se nepohnula.

"Nikdo se ode mě nedozvěděl, kdo jste," pokračoval jsem. "Ostatně to nevím ani sám."

"Jsem manželka Franka Barsalyho, Fremont Place 212, Olympia. Telefon dva-čtyři-pět-devět-šest. Tohle jste chtěl vědět?"

"Díky," zamumlal jsem a otáčel v prstech vyschlou nezapálenou cigaretu. "Proč jste se vrátila?" Vtom jsem luskl prsty levé ruky. "Klobouk a bolerko! Přinesu vám je."

"To není všechno. Chci své perly."

Málem jsem povyskočil. Nebylo toho snad už dost i bez perel?

Ulicí se prořítíl vůz dvakrát tak rychle, než směl. Ve světle pouličních lamp se zdvihl lehký štiplavý oblak prachu, zavířil a zmizel. Dívka před ním rychle vytočila okénko.

"Tak dobře," řekl jsem. "Povězte mi o těch perlách. Prozatím jsme tu měli vraždu a tajemnou ženu a šíleného vraha a hrdinskou záchranu a detektiva, přinuceného zfalšovat policejní hlášení. A teď ještě navrch perly. Dobrá – ven s tím."

"Chtěla jsem je koupit za pět tisíc dolarů. Od toho člověka, co vy ho nazýváte Waldo a já Joseph Choate. Slíbil, že mi je donese."

"Neměl je. Viděl jsem, co mu vypadlo z kapes. Spousta peněz, ale žádné perly."

"Mohl by je mít schované v bytě?"

"To ano. Pokud vím, mohl je mít schované kdekoli v Kalifornii, jenom ne v kapsách. Jakkap se daří dnešního horkého večera panu Barsalymu?"

"Je stále ještě dole ve městě na schůzi. Jinak bych nebyla mohla přijet."

"Vidíte, mohla jste ho přivést s sebou. Byl by mohl sedět vzadu na nouzovém sedadle."

Usmála se.

"To tedy nevím. Frank váží devadesát kilo a je pořizek. Nemyslím, že by se mu líbilo sedět na nouzovém sedadle, pane Dalmasi."

"O čem se tu tedy sakra vlastně bavíme?"

Neodpověděla. Lehce, vyzývavě zabubnovala rukama v rukavicích na okraj štihlého volantu. Vyhodil jsem nezapálenou cigaretu z okna, trochu se otočil a popadl jsem ji.

Když jsem ji pustil, celý jsem se trásl. Odtáhla se ode mě co nejdále k straně vozu a hřbetem rukavice si otřela ústa. Zůstal jsem klidně sedět.

Chvilí jsme mlčeli. Pak velmi pomalu řekla: "Chtěla jsem, abyste to udělal. Ale dřív jsem taková nebyla. Teprve od doby, co se Stan Phillips zabil ve svém letadle. Nebýt toho, byla jsem teď paní Phillipsová. Ty perly mi daroval Stan. Stály patnáct tisíc dolarů, jak mi jednou řekl. Bílé perly, celkem jedenačtyřicet, největší měří v průměru asi osm milimetrů.

Nevím kolik gramů. Nedala jsem je nikdy ocenit, ani jsem je neukázala žádnému klenotníkovi, takže to vlastně ani nevím. Ale milovala jsem je protože byly od Stana. Milovala jsem Stana. Tak, jak člověk miluje jenom jednou v životě. Umíte to pochopit?"

"Jak vám říkají?"

"Lola."

"Povídejte dál, Lolo." Vytáhl jsem z kapsy další vyschlou cigaretu a mnul jsem ji v prstech, abych se nějak zaměstnal.

"Měly jednoduchou stříbrnou sponku ve tvaru dvoulisté vrtule. Místo knoflíku měly malý diamant. Frankovi jsem raději řekla, že to jsou falešné perly, koupené v obchodním domě. Stejně nedokáže rozeznat pravé od falešných.

Ostatně to není nijak snadné, řekla bych. Víte – Frank je strašně žárlivý manžel."

Ve tmě se sunula blíž ke mně, až se bokem dotkla mého boku. Jenže tentokrát jsem nezabral. Vítr hučel a stromy se chvěly. Otáčel jsem dále cigaretou v prstech.

"Jistě znáte ten omšelý příběh o ženě s pravými perlami, která manželovi namluví...,“ řekla.

"Ano, znám."

"Najala jsem Josepha. V té době byl manžel v Argentině. Byla jsem strašně osamělá."

"Jak vy můžete být osamělá?"

"Joseph a já jsme si častokrát vyjeli. Někdy jsme spolu zašli na skleničku nebo dvě. Ale víc mezi námi nebylo. Nezahazuju se..."

"Ale o těch perlách jste mu pověděla," zavrčel jsem. "A když se ten váš devadesátikilový pořízek vrátil z Argentiny a Josepha vykopl, sebral Joseph perly, protože věděl, že jsou pravé. A pak vám je nabídl zpátky za pět papírů."

"Ano," řekla bez váhání. "Pochopitelně jsem se nechtěla obrátit na policii. A za těchto okolností se mi Joseph pochopitelně nebál říct, kde bydlí."

"Chudák Waldo. Je mi ho tak trochu líto. Musel se setsakramentsky leknout, když narazil na starého kámoše, u kterého měl vroubek."

Rozškrtl jsem o podešev zápalku a zapálil si cigaretu. Tabák byl z horkého větru tak vyschlý, že hořel jako tráva. Lola seděla klidně vedle mě, ruce zase na volantu.

"Tihle letci to ale umějí se ženskýma!" řekl jsem. "A vy ho pořád milujete, nebo si to namlouváte. Kde jste měla ty perly uložené?"

"V ruské malachitové šperkovnici na toaletním stolku. S další bižutérií. Jinak bych si je těžko mohla někdy vzít."

"A měly cenu patnácti papírů. A domníváte se, že je Joseph mohl schovat u sebe v bytě. Říkala jste jedenatřicítka?"

Otevřel jsem dvířka a vystoupil. "Honorář jsem už dostal. Půjdu se tam podívat. Dveře v našem domě si dají lehce říct. Až policie uveřejní Waldovu fotku, jistě zjistí, kde bydlel, ale dnes v noci to myslím ještě nebude."

"To je od vás strašně milé. Mám na vás počkat?"

S nohou na stupátku jsem se naklonil dovnitř a pohlédl na ni. Otázku jsem jí nezodpověděl. Jen jsem tam stál a hleděl dovnitř na třpyt jejích očí. Pak jsem přibouchl dvířka a zamířil k Franklin Avenue.

Vzdor větru, bičujícímu mě do tváří, jsem stále ještě vnímal vůni santálového dřeva v jejích vlasech. A cítil její rty.

Odemkl jsem dveře Berglundu, prošel tichým vestibulem k výtahu a vyjel do třetího patra. Nehlučně jsem prošel tichou chodbou a pohlédl dolů k prahu bytu čísla 31. Tma. Zaklepal jsem – starým lehkým důvěrným signálem pašeráků alkoholu s širokým úsměvem a mimořádně hlubokými kapsami v šosech pláště. Žádná odpověď. Vytáhl jsem kus tlustého tvrdého celoidu, který měl teoreticky chránit řidičák, uložený v náprsní tašce, vsunul ho mezi pérový zámek a rám dveří, pevně stiskl kliku a tlačil dveře směrem k stěžejím. Hrana celoidu zachytila západku zámku a se slabým cvaknutím, jako když se přerazí rampouch, ji odtlačila nazpátek. Dveře povolily a vešel jsem do téměř čiré tmy. Jen tu a tam vnikalo dovnitř světlo z ulice a zanechávalo na stropě světlé skvrny.

Zavřel jsem dveře, rozsvítil a zůstal stát. Ve vzduchu se vznášel podivný pach. Vzápětí jsem ho identifikoval – pach tmavého tabáku. Přišoural jsem se k stojacímu popelníku u okna a spatřil čtyři hnědé nedopalky – mexické nebo jihoamerické cigarety.

Nahoře, v mém patře, dopadly na koberec nohy a někdo šel do koupelny. Uslyšel jsem spláchnutí vody. Vešel jsem do koupelny bytu číslo 31. Různé maličkosti, nic, žádný vhodný úkryt. Kuchyňka si vyžádala víc práce, ačkoli jsem hledal jen tak napůl. Věděl jsem, že v tomhle bytě žádné perly nejsou. Věděl jsem, že Waldo měl v úmyslu zdrhnout a pospíchal a že ve chvíli, kdy se otočil a koupil od starého přítele ty dvě kulky, ho něco mocně žralo.

Vrátil jsem se do obýváku, začal stahovat sklápěcí postel a nahlédl vedle zrcadla, připevněného po straně k posteli, do šatny, jestli tam po současném nájemníkovi ještě něco najdu. Když jsem postel stáhl níž, přestal jsem se koukat po perlách. Koukal jsem totiž na jakéhosi muže.

Byl malý, středního věku, stříbrošedý na spáncích, velmi snědý, na sobě měl světle hnědý oblek s vínově červenou kravatou. Čistě ounké malé hnědé ruce mu visely schliple podél boků. Malé nohy ve vyleštěných špičatých střevících se téměř dotýkaly podlahy.

Kolem krku měl opasek a za ten visel z horního kovového rámu lůžka. Jazyk měl vyplazený mnohem dál, než jsem kdy věřil, že to je možné. Malinko se houpal a to se mi nezamlouvalo. Stáhl jsem proto postel na podlahu a on se poklidně uhnízdil mezi dva zmuchlané polštáře. Zatím jsem se ho nedotkl. Ani jsem se ho nemusel dotknout, stejně jsem věděl, že bude studený jako led.

Přešel jsem kolem něho do šatny a rukou obalenou kapesníkem jsem povytáhl zásuvku. Byt byl dokonale vyprázdněn až na maličkosti, jaké mívají muži, bydlící sami.

Vyšel jsem z šatny a prohledal mrtvého. Žádná náprsní taška. Asi ji sebral Waldo a odklidil. Plochá, zpoloviny plná krabička cigaret se zlatým nátiskem: "Lois Tapia y Cia, Calle de Paysand, 19, Montevideo". Zápalky ze "Spezzia Clubu". Podpaždní pouzdro z tmavé mramorované kůže a v ní devítimilimetrový mauser.

Ten mauser z něho dělal profesionála, takže mi už nebylo tak trapně. Ovšem ne moc dobrého profesionála, jinak by ho nebyly mohly vyřadit jenom holé ruce, vždyť mauser – pistole, s níž se dá prostřelit zeď – zůstal trčet v pouzdře.

Něco jsem si zesumíroval, ale moc ne. Z hnědých cigaret byly vykouřeny čtyři, tedy buď tu čekal, nebo diskutoval.

Někdy během té doby ho chytil Waldo za krk a stiskl mu ho přesně tak, aby za několik vteřin vypustil duši. Mauser mu byl ještě míň platný než párátka na zuby. Pak ho Waldo, zřejmě už mrtvého, pověsil na ten opasek. To by vysvětlovalo spěch, vyklizení bytu i Waldovu horečnatou snahu najít Lolu. Vysvětlovalo by to také, proč Waldo nechal vůz před lokálem nezamčený.

To všechno by bylo vysvětlení ovšem jen tehdy, jestli ho zabil Waldo, jestli tenhle byt byl opravdu Waldův – jestli mě někdo prostě netahal za nohu.

Prohledal jsem mu další kapsy. V levé kapse kalhot jsem našel zlatý kapesní nož a stříbrné mince. V levé zadní kapse kalhot byl složený navoněný kapesník. V pravé zadní kapse kalhot byl další, nesložený, ale čistý. V pravé kapse kalhot čtyři nebo pět papírových kapesníků. Čistotný malý chlapík. Do vlastního kapesníku smrkat nechtěl. Pod nimi trčelo

malé pouzdro na klíče se čtyřmi novými klíčky – od auta. Na pouzdře byl vyražen zlatý nápis: "S přáním úspěchu R. H. Vogelsang, Inc., 'Packard-Service'."

Vrátil jsem všechno tam, kde jsem to našel, zaklapl lůžko, kapesníkem jsem očistil všechny kliky, vystouplá místa a hladké plochy, vypnul světlo a vystrčil nos ze dveří. Chodba byla prázdná. Sešel jsem dolů na ulici a za roh na Kingsley Drive. Cadillac se nehnul z místa.

Otevřel jsem dvířka a opřel se o ně. Ani ona se zřejmě nepohnula z místa. Bylo těžko rozeznat, jak se tváří. I všechno ostatní, kromě očí a brady, bylo těžko rozeznat. Ale nebylo těžko ucítit santálové dřevo.

"Ten parfém by přivedl k šílenství i flandáka... Žádné perly, Lolo."

"Škoda. Díky za snahu," řekla hlubokým, hebkým, vibrujícím hlasem. "Mám... Pojďme... Nebo?"

"Vy teď jeďte pěkně domů. Ať se stane cokoli, nikdy jste mě neviděla. Ať se stane cokoli. Stejně mě možná už nikdy neuvidíte."

"To by mě mrzelo..."

"Hodně štěstí, Lolo." Přibouchl jsem dvířka a ustoupil.

Rozsvítila se světla, zaburčel motor. Velké kupé se rozjelo proti větru k nároží, pomalu, opovržlivě ho objelo a zmizelo. Zůstal jsem tam na prázdném místě u obrubníku, kde předtím parkovalo.

Venku už byla úplná tma. Okna v bytě, odkud se předtím ozývalo rádio, oslepla. Stál jsem tam a hleděl na zadek kabrioletu packarda, který vypadal zbrusu nový. Všiml jsem si ho už, než jsem šel nahoru – na stejném místě, před Loliným autem. Zaparkovaný, tmavý, tichý, s modrou nálepkou přilepenou v pravém koutě lesknoucího se předního skla.

V duchu jsem hleděl na něco jiného, na soupravu zbrusu nových klíčků od auta v pouzdře s nápisem "Packard-Service" nahoře v kapse mrtvého muže.

Přešel jsem k předku kabrioletu a namířil malou kapesní baterku na modrou nálepku. Ovšem, byl to týž obchodník. Pod jeho jménem a reklamním sloganem bylo inkoustem napsáno jméno a adresa – Eugenie Kolchenková, Arvida Street 5315, West Los Angeles.

Bylo to k neuvěření. Vrátil jsem se k bytu číslo 31, otevřel dveře stejným způsobem jako předtím, stáhl postel a z kapsy kalhot úhledně hnědý klíček mrtvolu vytáhl pouzdro na klíče. V pěti minutách jsem byl zase zpátky na ulici u kabrioletu. Klíčky pasovaly.

(5)

Byl to malý domek nedaleko kaňonu venku za Sawtelle, lemovaný půlkruhem usychajících eukalyptů. O kus dál na druhé straně ulice byl v plném proudu jeden z těch mejdanů, při němž lidé vycházejí ven, rozbíjejí láhev o chodník a ječí, jako kdyby Yale právě porazilo Princeton.

Před mým číslem byl drátěný plot, několik růžových keřů, vydlážděný chodníček a garáž s vraty dokořán; žádný vůz v ní nebyl. Ani před domem nestál vůz. Zazvonil jsem. Čekal jsem dlouho, než se dveře prudce otevřely.

Nebyl jsem mužem, jehož čekala, to jsem jí mohl poznat na lesklých, černě orámovaných očích. Ale vzápětí jsem v nich už nemohl poznat nic. Jen tam stála a civěla na mě, vysoká, štíhlá, lačná bruneta s vystouplými lícními kostmi, hustými, pěšinkou uprostřed rozdělenými vlasy, ústy hodícími se pro trojposchodové sendviče, růžovozlatým pyžamem, sandály – a zlatě nalakovanými nehty u nohou. Pod ušními lalůčky se jí bimbaly miniaturní kostelní zvonečky a slabounce klínkaly ve vánku. Pomalu, opovržlivě na mě namířila špičkou na cigarety, dlouhou jako baseballová pálka.

"No, co má být, malý pán? Vy něco chtít? Vy se ztratit z toho krásný večírek, co tam být naproti, ano?"

"Ha ha," zasmál jsem se. "Ti tam řadí, co? Ne. Jen jsem vám přivezl domů váš auták. Někde jste ho ztratila, že?"

Tam naproti před domem měl někdo delirium tremens a smíšené kvarteto trhalo to, co ještě zbývalo z nočního klidu, na malé cáry a snažilo se ostošest, aby ty cáry byly co nejnesnesitelnější. Zatímco se tohle odehrávalo, cukla ta exotická brunetka snad jenom jedinou brvou.

Nebyla krásná, dokonce nebyla ani hezká, ale vypadala na to, že v její přítomnosti se vždycky něco musí semlít.

"Co vy to říct?" vypravila nakonec ze sebe hlasem tak hebkým jako připálená topinka.

"Váš auták." Ukázal jsem přes rameno a nespouštěl z ní oči. Byla typ, který sahá po noži.

Dlouhá špička na cigarety jí velmi zvolna klesala podél boku, až z ní cigareta vypadla. Zašlápl jsem jí a tím jsem se dostal do předsíně. Couvla přede mnou a já pak zavřel dveře.

Předsíň připomínala předsíň bytu v levném činžáku. Z kovových konzol růžově zářily lampy. Na konci předsíně visel závěs z korálků a na podlaze ležela tygří kožišina. Ten byt jí ale padl jako ulitý!

"Vy jste slečna Kolchenková?" zeptal jsem se, protože se nic nedalo.

"Ano. Já být slečna Kolchenková. Co sakra vy chtít?" Pohlédla na mě, jako bych byl čistič oken, který přišel v nevhodnou dobu.

Levou rukou jsem vytáhl vizitku a natáhl ji k ní. Naklonila hlavu, aby si ji mohla přečíst. "Detektiv?" zašeptala.

"Jo."

Ulevila si nějakými mně nesrozumitelnými slovy. Pak anglicky: "Pojďte dál! Tenhle zatracená vítr mi sušit kůži na papír, víte?"

"Jsme uvnitř," řekl jsem. "Nechtě toho, Nazimová! Kdo to byl? Totiž ten malý muž?"

Za závěsem z korálků zakašlal nějaký muž. Poskočila, jako by ji někdo nabral vidličkou na ústříce. Pak se pokusila o úsměv. Moc jí to nešlo.

"Odměna?" řekla tiše. "Vy počkat tady, ano? Deset dolarů být slušná odměna, ne?"

"Ne," řekl jsem. Napřáhl jsem k ní prst a dodal: "Je mrtvý."

Povyskočila asi metr vysoko a vyjekla. Hlučně vzrla židle. Za závěsem z korálků se ozvaly kroky, objevila se velká ruka,

odhrnula ho stranou a před námi stál rozložitý, drsně vypadající blondák. Přes pyžamo měl purpurově červený župan. Pravou ruku měl v kapse županu a cosi v ní svíral. Jen co prošel závěsem, zůstal nehnutě stát, s nohama pevně rozkročenýma, bradou vystrčenou a očima bezbarvýma jako šedý led. Vypadal jako chlapík, kterého nezdolá ani skrumáž.

"Co je, zlato?" Měl pevný, temný hlas, který měl zrovna tolik šťávy, aby se hodil k mužskému, co jde po ženské s pozlacenými nehty u nohou.

"Přišel jsem kvůli autáku slečny Kolchenkové."

"No dobře, ale mohl jste alespoň smeknout. Zkuste, co to udělá!"

Smekl jsem a omluvil se.

"Dobře, dobře," řekl a dál měl ruku pevně zavrtanou v kapse purpurového županu. "Vy jste teda přišel kvůli vozu slečny Kolchenkové. Tak mi něco o tom povězte."

Proklouzl jsem kolem ženy a přistoupil k němu blíž. Žena se opřela o zeď a přitiskla k ní dlaně. Dáma s kaméliemi ve školním představení. Dlouhá špička na cigarety jí ležela prázdná u nohou.

Když jsem byl tři kroky od velkého chlapíka, řekl nenuceně: "Tam odtud vás dobře uslyším. Buďte opatrný. Mám tu v kapse pistoli a život mě naučil s ní zacházet. Tak co bylo s tím vozem?"

"Ten muž, co si ho vypůjčil, ho nemohl přivést zpátky," řekl jsem a přistrčil mu pod nos vizitku, kterou jsem měl stále ještě v ruce. Jen na ni mrkl a hned pohlédl zpátky na mě.

"A co má být?" nadhodil.

"Jste vždycky taková drsná nátura? Nebo jenom když jste v pyžamu?"

"Proč ho teda nemohl přivést sám? A uspořte si tu omáčku, ano?"

Snědá žena vedle mě tlumeně vyjekla.

"Klid, zlato," řekl muž. "Já už se o to postarám. Jdi dovnitř."

Proklouzla kolem nás obou a zmizela za závěsem korálků v pokoji.

Chvilku jsem vyčkával. Pořízek necukl jediným svaem. Vypadal zrovna tak klidně jako želva vyhřívající se na slunci.

"Nemohl ho přivést, protože ho někdo oddělal. Co vy na to říkáte?"

"Neříkejte! Přivezl jste ho s sebou, abyste to dokázal?"

"Ne, ale jestli si vezmete kravatu a cylindr, zavezu vás tam a ukážu vám ho."

"Jak jste sakra říkal, že se vůbec jmenujete?"

"Neřekl jsem to. Myslel jsem, že třeba umíte číst." Ještě jednou jsem mu přistrčil vizitku pod nos.

"Jo tak, máte pravdu. John Dalmas. Soukromý detektiv. Dobře, dobře. Tak já abych se šel s vámi podívat na toho jistého. Proč?"

"Třeba ten auták ukradl."

Velký chlapík přikývl. "Proč ne? Třeba to udělal. Kdo?"

"Malý snědý muž, který měl klíčky od auta v kapse a měl ho zaparkované za rohem Berglundu."

Nechal si to projít hlavou, aniž dal najevo podiv. "Na tom něco je. Moc ne, jen tak trochu. Dneska v noci tady zřejmě řadí Fantomas. Takže vy musíte zastat všechnu práci za policii, jak to tak vypadá."

"Proč?"

"Tady na vizitce máte napsáno soukromý detektiv. Nečekají snad venku na vás nějakí poldové, co se styděli vejít dovnitř?"

"Ne, jsem sám."

Zazubil se, až se mu na opálené pokožce ukázaly bílé rýhy. "Vy teda najdete nějakou mrtvolku, seberete nějaké klíčky, najdete nějaký auták a vyjedete si sem úplně sám. Bez policajtů. Je to tak?"

"Přesně tak."

Vzdychl. "Pojďme dovnitř." Odhrnul závěs z korálků a přidržel mi ho, abych mohl vejít. "Třeba něco víte, co bych měl znát."

Prošel jsem kolem něho a on se otočil obtíženou kapsou ke mně. Teprve když jsem ho zblízka míjel, povšiml jsem si, že má obličej zkropený potem. Třeba za to mohl ten horký vítr, ale pochybuju.

Byli jsme v obýváku. Posadili jsme se a hleděli na sebe přes tmavou podlahu, na níž leželo několik navažských a temných tureckých koberečků, které spolu s ošumělým plyšovým nábytkem zdobily pokoj. Dále tam byl krb, malé piano, čínský paraván, čínský lampión na týkovém podstavci a zlaté průhledné záclony na oknech se sítěmi proti hmyzu. Okna vedoucí na jih byla otevřená. Před oknem se kymácel ovocný strom s kmenem obíleným vápnem a přispíval svou troškou k vřavě odnaproti.

Muž se uvelebil v křesle potaženém brokátem a nohy v trepkách položil na stoličku. Pravou ruku nechával tam, kde byla od chvíle, kdy jsme se setkali – na pistoli.

Brunetka postávala ve stínu, v láhvi žbluňklo a kostelní zvonečky na jejích uších zacinkaly.

"Všechno je v pořádku, zlato," řekl muž. "Všechno je pod kontrolou. Někdo někoho oddělal a tenhle mládenec se domnívá, že by nás to mohlo zajímat. Klidně se posaď a odpočii si."

Dívka zvrátila hlavu a hodila do sebe půl sklenice whisky. Povzdychla, nedbale prohodila: "Sakra!" a stočila se na pohovce do klubička. Zaplnila ji celou. Byla samá noha. Pozlacené nehty u nohou na mě pomrkávaly ze zšeřelého kouta, odkud se od této chvíle už ani nehnula.

Vytáhl jsem cigaretu, aniž na mě kdo vystřelil, zapálil ji a vyrukoval se svým příběhem. Všechno, co jsem vyprávěl, sice neodpovídalo pravdě, ale něco ano. Pověděl jsem jim o Berglund Apartments a že tam bydlím a že tam v bytě číslo 31 v poschodí pode mnou bydlel Waldo a že jsem ho z komerčních důvodů měl pořad v merku.

"Jaký Waldo?" přerušil mě blondák. "A z jakých komerčních důvodů?"

"Pane," namítl jsem, "vy nemáte žádné tajnosti?"

Pověděl jsem mu o lokálu naproti Berglundu a o tom, co se tam přihodilo. Nepověděl jsem mu ani o pestrobarevném bolerku, ani o dívce, která je měla na sobě. Její příběh jsem úplně vynechal.

"Bylo to důvěrné posláni – z mého hlediska," řekl jsem. "Pokud víte, jak to myslím." Zase zrudl a stiskl zuby. "Vrátil jsem se z policejního ředitelství, aniž jsem komu vyklopil, že Walda znám. Pak, když jsem usoudil, že nemůžou zjistit, kde tuhle noc bydlel, jsem si mu dovolil prohledat byt."

"Co jste tam hledal?" zeptal se blondák chraplavě.

"Nějaké dopisy. Mimochodem bych chtěl poznamenat, že tam vůbec nic nebylo – až na toho mrtvého chláпка. Byl zardoušen a visel za opasek z horního rámu sklápěcí postele – tak, aby ho nebylo vidět. Malý muž, asi pětadvacetník, Mexičan nebo Jihoameričan, dobře oblečený ve světloněmém..."

"To stačí," vpadl muž. "Zabírám, Dalmasi. Šlo při vašem posláni o vydírání?"

"Jo. Podivné na celé věci je, že ten snědý mužik měl v podpaždí pořádný arzenál."

"Ale pět set dolarů ve dvacátkách v kapse neměl, co? Nebo snad ano?"

"To neměl. Ale Waldo měl sedm stovek v hotovosti, když ho v tom lokále zastřelili."

"Zřejmě jsem toho Walda podcenil," řekl blondák klidně. "Vyřídil mého chláпка a vzal mu jeho odměnu, i když měl bouchačku a to ostatní. Měl Waldo pistoli?"

"Ne u sebe."

"Přines nám něco k pití, zlato," řekl muž. "Jak koukám, podfoukl mě ten Waldo jako nějakého cucáka."

Brunetka rozmotala nohy a namíchala nám dvě whisky se sodou a ledem. Sama do sebe hodila další sklenici čisté, stočila se zpátky na pohovku a vážně na mě hleděla lesklými černými očima.

"Tak vida," řekl blondák a zdvihl sklenici k připitku. "Nikoho jsem nezavraždil, ale zato mám odtěka na krku rozvodové řízení. Podle toho, co říkáte, jste taky nikoho nezavraždil, ale něco jste na té direkci přece jenom utrousil. Zatraceně! Život jsou samé trable, ať už se na to díváte z kterékoli strany. Ještě že mám tady tohle zlato. Je původem Ruska, seznámil jsem se s ní v Šanghaji. Je bezpečná jako sejf a vypadá, jako by byla ochotná kvůli desetníkům proříznout hrdlo. Právě to se mi na ní ale líbí. Člověk se přizívá na jejím glancu, ale nic přitom neriskuje."

"Ty povídat pitomosti," utrhla se na něho dívka.

"Připadáte mi jako slušný chlapík," pokračoval muž, aniž na to dal. "Totiž na to, že jste šmírák. Dá se z toho vybruslit?"

"Jo. Ale bude to stát nějaké peníze."

"To mě nepřekvapuje. Kolik?"

"Řekněme dalších pět stovek."

"Sakra, tehle horký vítr mě vysušovat jako vyhaslá láska," utrousila mladá Ruska trpce.

"Pět set byl šlo," řekl blondák. "Co za to dostanu?"

"Jestli mi to vyjde – nebudete v tom vůbec namočen. Jestli ne – nebudete platit."

Nechal si to projít hlavou. Jeho obličej teď vypadal zbrázděně a unaveně. V krátkce přistřižených plavých vlasech mu svítily krůpěje potu.

"Tu vraždu nebudete moci zatlouct," zamumlal. "Myslím tu druhou. A přitom nemám to, co jsem chtěl koupit. Když už si to musím obstarat pod rukou, tak raději rovnou u pramene."

"Kdo byl ten malý snědý chlápek?"

"Jakýsi Leon Valesanos, Uruguajec. Jeden z mých dovozců. Má profese mě přivádí na různá místa. Pracoval ve 'Spezzia Clubu' v Chiselownu – víte, na Sunsetu těsně před Beverly Hills. Jako krupíer, myslím. Dal jsem mu pět stovek, aby zajel do města za tím – tím Waldem, a odkoupil od něho několik účtů za věci, které slečna Kolchenková koupila na mé konto a dala dopravit sem. To nebylo zrovna chytré, co? Měl jsem ty účty v aktovce a Waldovi se podařilo je ukrást. Co se podle vás asi stalo?"

Usrkával jsem whisky a pohlédl na něho přimhouřenými očima. "Ten váš uruguajský kamarád se asi nevyjádřil dost jasně a Waldo pořádně neposlouchal. Proto si ten muž možná řekl, že by si mohl podepřít argumenty mauserem, jenže Waldo byl na něho příliš rychlý. Nemyslím, že Waldo byl zabiják – rozhodně ne profesionální. Těmi jsou vyděrači málokdy. Třeba ztratil nervy nebo třeba držel toho muže za krk o chlup déle, než měl. Pak ovšem musel vzít nohy na ramena. Měl ovšem další schůzku, kde bylo ve hře víc peněz. A náhodou narazil na kámoše, který byl natolik opilý a na něho nabroušený, aby ho odbouchl."

"V celé téhle záležitosti je zpropadeně moc náhodných souvislostí," konstatoval blondák.

"To dělá ten horký vítr." zazubil jsem se. "Kdeko je z něho dneska magor."

"Za těch pět set mi tedy nic nezaručujete? Jestli se vám nepodaří ututlat mé jméno, nedostanete prachy. Je to tak?"

"Je," řekl jsem s úsměvem.

Blondák se na chvíli odmlčel.

"Magor je správný výraz," řekl a vyzunkl sklenici. "Dobrá, беру."

"Ještě dvě věci," řekl jsem tiše a naklonil se v křesle kupředu. "Před tím lokálem, kde byl zastřelen, měl Waldo stát auťák, ve kterém chtěl pláchnout – nezamčený a se spuštěným motorem. Vrah s ním ujel. Tady odsud může nějaké to nebezpečí vždycky hrozit. V tom voze totiž muselo být všechno, co Waldo měl."

"Včetně mých účtů a vašich dopisů."

"Jo. Jenže policie má v takovýchhle věcech rozumné názory – pokud ovšem nejste natolik známý, aby mohla ze zveřejnění něco vytřískat. Pokud nejste, mohl bych si asi na direkci promluvit s chlapci a zařídit to. Pokud jste – to je ta druhá věc. Jak jste říkal, že se jmenujete?"

Odpověď na sebe dala dlouho čekat. Když přišla, zdaleka mě tak nepřekvapila, jak jsem čekal. Najednou to vlastně bylo úplně logické.

"Frank C. Barsaly," řekl.

Za chvíli mi ta Ruska objednala taxík. Když jsem odjížděl, řádili lidé na večírku naproti jako pominutí, jak se ostatně od nich na takovém mejdanu očekává. Povšiml jsem si, že zdi domu dosud stojí. Škoda, pomyslel jsem si.

(6)

Když jsem odemkl skleněné dveře Berglundu, zavětlil jsem policii. Podíval jsem se na náramkové hodinky. Byly skoro tři ráno. V tmavém koutě vestibulu dřímál v křesle jakýsi chlapík s novinami přes obličej. Dlouhé nohy měl natažené před sebe. Cíp novin se nepatrně nadzdvihl a zase klesl. Víc už se muž nepohnul.

Prošel jsem vestibulem k výtahu a vyjel do svého patra. Tiše jsem došel chodbou ke dveřím, odemkl dveře, otevřel je dokořán a sáhl po vypínači.

Vtom cinkl řetízkový vypínač a zazářilo světlo stojací lampy vedle lenošky za šachovým stolem, na němž se stále ještě povalovaly mé šachové figurky.

V lenošce seděl Copernik, na tváři křečovitý úšklebek. Naproti němu na druhém konci pokoje seděl po mé levici malý snědý Ybarra, jako obvykle mlčenlivý a s náznakem úsměvu.

Copernik vycenil trochu víc velké koňské zuby a řekl: "Ahoj. Už jsme se dlouho neviděli. Byl jste za děvčatama?"

Zavřel jsem dveře, sundal klobouk a několikrát po sobě jsem si pomaloučku utíral šíji. Copernik se nepřestával šklebit.

Ybarra zíral tmavýma vláhýma očima do prázdna.

"Posadte se, kamaráde," utrousil Copernik. "Udělejte si pohodlí. Musíme si poklábosit. Páni, jak já nenávidím tohle noční šmírování! Věděl jste vůbec, že nemáte doma ani kapku alkoholu?"

"Ne, ale nepřekvapuje mě to." Opřel jsem se o zeď.

Copernik se tlemil dál. "Odjakživa mám tyhle soukromý čmuchaly v žaludku," řekl. "Ale teprve dneska se mi naskytla příležitost jednoho pořádně zmáčknout."

Lenivě sáhl dolů vedle lenošky, zdvihl pestrobarevné bolerko a pohodil je na šachový stůl. Shýbl se ještě jednou a položil vedle něho klobouk s širokou krempou.

"O co, že vypadáte úplně frajersky, když si tohle všechno vezmete na sebe?" řekl.

Vzal jsem židli, otočil ji, posadil se na ni obkročmo, zkrřížil paže na opěradlo a pohlédl na Copernika.

Ten hezky pomaloučku vstal – dal si na tom záležet – , přešel přes pokoj, postavil se přede mě a uhladil si sako. Pak zdvihl pravou ruku, rozevřel ji a tvrdě mě udeřil přes tvář. Štíplo to, ale ani jsem se nehnul.

Ybarra pohlédl na zeď, pohlédl na dveře, pohlédl do prázdna.

"Že se nestydíte, kamaráde!" utrousil Copernik. "Jak můžete tak hanebně zacházet s takovým pěkným exkluzivním zbožím. Strčit ho zmačkaný za svý starý košile! Z vás mizernejch šerloků mi je vždycky nanic."

Chvilí se tak nade mnou tyčil. Ani jsem se nepohnul a mlčel jsem. Hleděl jsem mu do skelných pijáckých očí. Sevřel u boku ruku v pěst, pak pokrčil rameny, obrátil se a vrátil se k lenošce.

"Dobře. Zatím to odložíme. Odkud máte tyhle věci?"

"Patří jedné dámě."

"Co nepovídáte! Patřej jedny dámě! Neberete to nějak na lehkou váhu? Já vám povím, který dámě patří. Patřej ty dámě, co se na ni ten jistej Waldo ptal naproti v lokále – asi dvě minuty předtím, než ho odbouchli. Nebo snad jste na to už zapomněl?"

Neodpověděl jsem.

Chtěl jsem získat čas.

"Zajímá jste se přece o ni i vy," vysmíval se mi dál. "Ale byl jste mazanej, kamaráde. Podfoukl jste mě."

"Na to nemusím být mazaný," odsekl jsem.

V obličejí mu prudce cuklo a chtěl vstát. Vtom se Ybarra tiše, téměř nehlučně zasmál. Copernikovy oči uhuly k němu a utkvěly na něm. Pak znovu na mě upřel bezvýrazný pohled.

"Tomu uzenáčovi se zamlouváte," řekl. "Myslí, že jste pašák, chlapče."

Úsměv zmizel Ybarrovi z tváře, ale nenahradil ho jiným výrazem. Vůbec žádným.

Copernik řekl: "Celou tu dobu jste věděl, kdo ta ženská je. Věděl jste, kdo je Waldo a kde bydlí. Přímou přes chodbu na poschodí pod váma. Věděl jste, že ten Waldo oddělal jednoho chlápka a hodlal vzít roha, jenže měl ještě něco v pácu s touhle ženskou a rozhodně se s ní chtěl setkat, dřív než zdrhne. Jenže mu to nevyšlo. O to se postaral jeden starej kriminálník odněkad z Východu jménem Al Tessilore tím, že se postaral o Walda. A vy jste natrefil tu holku, uschoval její hadry, poslal ji domů a nechal si to pro sebe. Takhle si chlapi jako vy vydělávají na chleba. Mám pravdu?"

"Jo. Až na to, že tohle všechno jsem se dozvěděl mnohem později. Kdo byl ten Waldo?"

Copernik na mě vycenil zuby. Na splasklých lících mu vyskočily rudé skvrny. Ybarra pohlédl na podlahu a velmi tiše řekl: "Waldo Ratigan. Dostali jsme jeho údaje dálnopisem z Washingtonu. Byl to příležitostný lupič, už několikrát trestaný. Při přepadení jedné detroitské banky řídil auták. Později shodil celý gang a jako korunní svědek byl zproštěn žaloby. Jedním členem gangu byl ten Al Tessilore. Zatím jsme z něho nedostali ani slovo, ale myslíme si, že to setkání naproti bylo čistě náhodné."

Ybarra mluvil tichým klidným melodickým hlasem člověka, pro něhož má každý odstín tónu význam. Řekl jsem: "Díky, Ybarro. Sním si zakouřit – nevykopne mi Copernik cigaretu z úst?"

Ybarra se náhle usmál.

"Můžete kouřit, samozřejmě."

"Tomu uzenáčovi se opravdu zamlouváte," sykl Copernik.

"Člověk nikdy neví, co se takovému uzenáčovi může zamlouvat, že?"

Zapálil jsem si cigaretu. Ybarra pohlédl na Copernika a velmi tiše řekl: "S tím výrazem uzenáč to trochu přeháníš."

Nezamlouvá se mi, když mi tak někdo říká."

"S tím, co se ti zamlouvá, se jdi bodnout, uzenáči."

Ybarra se usmíval dál. "Děláš chybu," řekl. Vytáhl kapesní pilníček na nehty, sklopil oči a pustil se do pilování.

Copernik vybuchl: "Od samýho začátku jsem ve vás cítil nějakou levotu, Dalmasi. A když jsme teda kápli na to, kdo ti dva lumpové jsou, řekli jsme si s Ybarrou, že k vám zajedem a vyměníme si nějaký to další slovíčko. Vzal jsem s sebou jednu z Waldověch fotek z márnice – čistá prácička, světlo v očích jaksepatří, šlajfka narovnaná a bílé kapesníček hezky zastrčený v kapsičce. Čistá práce. A tak jsme cestou jen tak pro pořádek ještě vytáhli vašeho správce z postele a strčili mu tu fotku pod nos. Znal toho chlápka. Bydlel tady coby A. B. Hummel, byt číslo 31. Tak jsme tam vpadli a našli mrtvolu. A teď nám to celý leží v hlavě. Zatím tu mrtvolu nikdo nezná, ale na krku pod tím opaskem má báječný otisky prstů a ty přej pasujou Waldovi jako ušitý."

"To mě uklidňuje," řekl jsem. "Už jsem se bál, že jsem ho třeba zavraždil já."

Copernik na mě civěl hezky dlouhou chvíli. Z tváře mu zmizel úšklebek a zůstal na ní pouze tvrdý, surový výraz. "Jo. A máme dokonce ještě něco dalšího," pokračoval. "Máme tu káru, co v ní chtěl Waldo pláchnout – i to, co chtěl Waldo vzít s sebou."

Prudce jsem vyfoukl z cigarety kouř. Vitr se burácivě opíral o zavřená okna. V pokoji už bylo málem k nedýchání.

"Ba ne, úplně pitomí nejsme," utrousil Copernik jízlivě. "Ale za tak mazanýho jsme vás nepokládali. Helejte!"

Ponořil kostnatou ruku do kapsy saka a pomalu to vytáhl přes okraj šachového stolku, sunul to po jeho povrchu a nechal to tam natažené, třpytící se. Náhrdelník z bílých perel se sponou podobající se dvoulisté vrtuli. Měkce jiskřil v hustém zakouřeném vzduchu.

Perly Loly Barsalyové. Perly, které jí věnoval ten letec. Ten chlapík, který je mrtev, ten chlapík, kterého dosud miluje jako nikoho jiného.

Upřeně jsem na ně hleděl, ale nepohnul jsem se. Po delší chvíli řekl Copernik téměř vážně: "Pěkný, co? Neráčil byste nám o tom alespoň teď něco povědět, pane Dalmasi?"

Vstal jsem, odstrčil zpod sebe židli, pomalu přešel pokoj a zastavil se před perlami a zadíval se na ně. Největší měřila v průměru snad osm milimetrů. Byly čistě bílé, duhově se třpytily a hebce se leskly. Pomalu jsem je zdvihl ze stolku od hromádky jejího šatstva. Byly těžké, hladké a krásné.

"Pěkné," usoudil jsem. "Natropily spoustu nepříjemností. Jo, teď vám povím, co vím. Musejí mít hezkou cenu."

Za zády se mi rozesmál Ybarra. Byl to velmi shovívavý smích. "Asi sto dolarů. Jsou to dobré napodobeniny – ale přece jen napodobeniny."

Znovu jsem perly nadzdvihl. Copernik na mě civěl skelnýma očima. "Jak to víte?" zeptal jsem se.

"Vyznám se v perlách," řekl Ybarra. "Je to dobrý výrobek, ženské si je často nechávají dělat, aby se jaksí pojistily.

Jenže jsou kluzké jako sklo. Právě perly jsou na omak drsné, když je člověk stiskne mezi zuby. Zkuste to."

Vzal jsem dvě tři mezi zuby a posouval jsem je mezi čelistmi nahoru dolů a pak na stranu. Nekousl jsem do nich.

Perly byly tvrdé a kluzké.

"Ano. Jsou opravdu velmi povedené," řekl Ybarra. "Některé z nich mají dokonce malé rýžky a plošinky jako pravé perly."

"Stály by patnáct papírů, kdyby byly pravé?" zeptal jsem se Ybarry.

"Si. Nejspíš ano. Těžko říct. To záleží na spoustě věcí."

"Ten Waldo měl přeci jen za ušima," usoudil jsem.

Copernik rychle vstal, ale nepostřehl jsem, že se rozpráhl. Shlížel jsem ještě dolů na perly. Jeho pěst mě zasáhla do čelisti, nad stoličky. Vzápětí jsem ucítil krev. Zavrával jsem nazpátek a dělal, jako by úder byl horší než ve skutečnosti.

"Posadte se a povídejte, vy...!" zasípal Copernik. Posadil jsem se a kapesníkem si otřel tvář. Jazykem jsem olízl ránu v ústech. Nato jsem znovu vstal a zdvihl cigaretu, kterou mi vyrazil z úst. Típl jsem ji v popelníku a opět si sedl.

Ybarra si piloval nehty a podržel jeden proti světlu. Na Copernikově obočí, u kořene nosu, vyvstaly kapky potu.

"Ty perly jste našli ve Waldově voze," řekl jsem, hledě na Ybarru. "Našli jste tam ještě nějaké papíry?"

Zavrtěl hlavou, aniž vzhledl.

"Vám věřím," řekl jsem. "Tak poslouchejte. Walda jsem nikdy předtím neviděl, teprve když vešel včera večer do toho lokálu a ptal se po té ženě. Nic jsem vám tam tehdy nezatajil. Když jsem se vrátil domů a vystoupil ze zdviže, čekala na ni tady na mém patře zrovna taková žena v pestrobarevném bolerku a klobouku s širokou krempou a modrých hedvábných krepdešínových šatech – oblečená přesně tak, jak ji popsal. A vypadala jako slušné děvče."

Copernik se jízlivě uchechtl. Mně to bylo jedno. Měl jsem ho v hrsti. Zatím to ovšem ještě nevěděl. Měl se to však dozvědět brzo, brzičko.

"Věděl jsem, co by ji čekalo, kdyby ji policie předvolala jako svědka. A měl jsem tušení, že v tom bude ještě něco jiného. Jenže ani vteřinu jsem nezapochoyboval o tom, že sní je něco v nepořádku. Bylo to prostě slušné děvče, které se dostalo do maléru – a ani nevěděla, že se do něho dostala. Přivedl jsem ji sem. Vytáhla na mě pistoli. Ale neměla v úmyslu ji použít."

Copernik se velmi prudce narovnal a začal si olizovat rty. Obličej mu zkameněl. Jako by byl z vlhkého šedého kamene. Ani nehlesl.

"Waldo byl její šofér," pokračoval jsem. "Říkal si tehdy Joseph Choate. Její jméno je Lola Barsalyová. Manžel je Frank C. Barsaly, významný vodní inženýr. Někáký chlapík jí kdysi ty perly daroval a ona manželovi namluvila, že je to jenom bižuterie. Waldo se o tom poněmku nějak dozvěděl, a když se Barsaly vrátil domů z Jižní Ameriky a propustil ho, protože byl příliš velký fešák, sbalil ty perly."

Ybarra prudce nadzdvihl hlavu a blýskl zubama. "Chcete říct, že nevěděl, že jsou falešné?"

"Podle mého ty pravě střílel a dal zhotovit imitaci."

Ybarra přikývl. "To je možné."

"Waldo sbalil ještě něco jiného," pokračoval jsem. "Něco z Barsalyovy aktovky, z čeho vyplývalo, že si Barsaly vydržuje nějakou ženskou venku v Brentwoodu. Vydíral oba, manžela i manželku, aniž jeden věděl o druhém. Je vám to až dosud jasné?"

"Mně jo," procedil Copernik vztekle mezi zuby. Obličej měl pořád jako z vlhkého šedého kamene. "Tak už to sakra vysypte všechno!"

"Waldo se jich nebál. Netajil se, kde bydlí. Byla to pitomost, ale ušetřila mu spoustu litání, když už to chtěl riskovat. Večer ta žena přijela s pěti papíry, aby si perly koupila nazpátek, jenže Walda nenatrefila. Vyjela ho hledat sem nahoru a vyšla o patro výš, aby odsud sjela výtahem dolů. Ženská představa o tom, jak být nenápadný. Proto jsem se s ní setkal. Proto jsem ji zavedl sem. Proto byla v šatně, když mě navštívil Al Tessilore, aby se zbavil svědka." Ukázal jsem na dveře šatny. "Proto vyšla s tou svou pistolkou a vrazila mu ji do zad a zachránila mi život."

Copernik se ani nepohnul. V obličejí se mu objevilo něco zlověstného. Ybarra vsunul pilníček do malého koženého pouzdra a pomalu je zastrčil do kapsy. "To je všechno?" zeptal se mírně.

Přikývl jsem. "Až na to, že mi pověděla, kde je Waldův byt a já jsem se tam zašel podívat po těch perlách. Natrefil jsem tam mrtvého chlápka. V jeho kapse jsem našel nové klíčky od auta v pouzdře firmy, co zastupuje packardy. A dole na ulici jsem našel toho packarda a zavezl ho tam, odkud přijel. K té ženské, co si ji Barsaly vydržuje. Barsaly zase vyslal přítelíčka ze 'Spezzia Clubu' do města, aby něco koupil, a on se to pokusil koupit za revolver místo za peníze, co mu na to Barsaly dal. Jenže Waldo ho majzl první."

"To je všechno?" zeptal se Ybarra tiše.

"To je všechno," ujistil jsem ho a olízl si tržnou ránu uvnitř úst. Bolela.

"Co chcete?" zeptal se pomalu Ybarra.

Copernik zkrivil tvář a prudce plácl dlaní na dlouhé tvrdé stehno. "Ten chlap je výbornej!" ušklíbl se. "Ujme se cizoložný flundry a proviní se proti veškerým možným zákonům a ty se ho zeptáš, co chce! Já mu už dám, co chce, ty uženeš!"

Ybarra zvolna pootočil hlavu a pohlédl na něho. "To, myslím, neuděláš," řekl. "Myslím, že mu dáš vysvědčení zachovalosti a všechno ostatní, co bude chtít. Právě ti dal lekci o tom, jak má policie pracovat."

Drahnou chvílí se Copernik ani nepohnul, ani nehlesl. Nehýbali jsme se nikdo. Pak se Copernik naklonil kupředu a sako se mu rozevřelo. Z pouzdra v podpaždí vykoukla pažba služební pistole. "Co teda chcete?" zeptal se mě.

"To, co je tady na stolku. Bolerko a klobouk a ty falešné perly. A to, že se některá jména neobjeví v novinách. Je to přehnané?"

"Jo – je to přehnaný," odvětil Copernik téměř přívětivě. Uklonil se stranou a pistole mu skočila přímo do ruky. Loket si opřel o stehno a zbraň mi namířil na žaludek.

"Mně by se víc zamlouvalo, kdybyste dostal kulku do střev, protože jste klad odpor při zatýkání," řekl. "To by se mi zamlouvalo víc kvůli protokolu, co jsem napsal o zatčení Ala Tessilora a o tom, jak jsem to sfoukl. A taky kvůli fotkám, co asi zrovna teďka vycházejí v ranicích. Mně by se víc zamlouvalo, abyste se toho nedožil a nemohl se mi kvůli tomu vysmívat."

V ústech se mi náhle udělalo horko a sucho. Jakoby z velké dálky ke mně doléhalo hučení větru. Připomínalo mi dělostřelbu.

Ybarra šoupl nohama po podlaze a řekl chladně: "Máš tu dva úplně vyřešené případy, kolego. A za to uděláš jediné to, že tady necháš pár bezcenných věcí a nevyklopíš novinám několik jmen. Totiž státnímu na vládnímu. Jestli se je přesto dozví, budeš v tom pěkně lítat."

Copernik řekl: "Mně se ta první možnost zamlouvá víc." Modrá pistole mu trčela v ruce jako balvan. "A tobě buď pánbu milostiv, jestli mě v tom nebudeš dekovat."

Ybarra pravil: "Když vytáhneme tu ženskou na denní světlo, vyjde najevo, žeš sepsal nepravdivé hlášení a podvedl parťáka. A za týden nikdo na policejním ředitelství tvé jméno už ani nevysloví. Bylo by jim z něho nanic."

Na Copernikově pistoli cvakl kohoutek a já viděl, jak mu dlouhý kostnatý prst ještě úžeji obemývá spoušť. Šíji jsem měl mokrou jako psí čenich.

Ybarra vstal. Ústí pistole se pozdvihlo k němu. Řekl: "Teď uvidíme, jak zbabělý je takový uženeč. Povídám, Same, dej pryč tu pistoli."

Pohnul se a udělal čtyři klidné kroky ke Copernikovi. Ten ani nedýchal, ani se nepohnul, jako by byl vytesán z kamene. Ybarra udělal další krok a pistole se najednou začala třást. Ybarra řekl klidně: "Dej to pryč, Same. Jestli neztratíš hlavu, všechno zůstane, jak je. Jestli ne – je s tebou amen."

Ybarra udělal ještě jeden krok. Copernik otevřel ústa dokořán, zalapal sípavě po dechu a zhroutil se do křesla, jako by ho někdo udeřil do hlavy. Zavřel oči.

Pohybem tak rychlým, jako by to ani nebyl pohyb, mu Ybarra vytrhl pistoli z ruky, hbitě uskočil a držel ji volně při boku.

"To dělá ten horký vítr, Same. Zapomeňme na to," řekl stejně klidným, málem pobaveným hlasem.

Copernik nahrbil ramena a skryl obličej do dlaní. "Tak jo," zašeptal přes prsty.

Ybarra měkce přešel pokojem a otevřel dveře. Pohlédl na mě lenivými přimhouřenými očima. "Taky bych toho hodně udělal pro ženu, která mi zachránila život," řekl. "To, co jste mi tu napovídal, spolknou, ale nechtějte ode mě jako policajta, aby mi to chutnalo!"

Řekl jsem: "Ten muž na posteli se jmenuje Leon Valesanos. Byl krupíér ve 'Spezzia Clubu'."

"Díky. Jdeme, Same."

Copernik se těžce zvedl, prošel pokojem a otevřenými dveřmi a zmizel mi z dohledu. Ybarra vkročil do dveří za ním a začal je zavírat.

Řekl jsem: "Počkejte okamžik."

Pomalů otočil hlavu, levou ruku na klíče, modrou pistolí volně spuštěnou těsně podél pravého boku.

"U tohoto případu mi nejde o peníze," řekl jsem. "Barsalyovi bydlí na Fremont Pláči číslo 212. Ty perly jí můžete odnést. Když se Barsalyovo jméno neobjeví v novinách, vydělám si pět stovek. Ty dostane Policejní podpůrný fond. Stejně nejsem tak moc mazaný, jak si myslíte. Vybarvilo se to takhle náhodou – a vy jste měl za parťáka gaunera."

Ybarra pohlédl přes pokoj na perly, ležící na šachovém stolku, a v očích mu zajiskřilo. "Odneste si je sám. S těmi pěti stovkami souhlasím. Myslím, že si je fond zaslouží."

Tiše zavřel dveře a hned nato jsem zaslechl, jak bouchly dveře výtahu.

(7)

Otevřel jsem okno, vystrčil hlavu na vítr a sledoval, jak policejní vůz odjíždí podél bloku. Vítr vál prudce dovnitř a já ho nechal váť. Ze stěny spadl obrázek a z šachového stolku se skutálely dvě figurky. Bolerko Loly Barsalyové se vzdouvalo a třásl.

Šel jsem do kuchyňky a lokl si trochu skotské; pak jsem se vrátil do obýváku a zatelefonoval jí – i když bylo tak pozdě.

Zdvihla sluchátko sama, velmi rychle, beze stopy spánku v hlase.

"Tady Dalmas. U vás všechno v pořádku?"

"Ano... ano. Jsem sama."

"Něco jsem našel. Nebo vlastně to našla policie. Jenže ten váš snědý mládenec vás podfoukl. Mám tady perlový náhrdelník. Ty perly jsou falešné. Ty pravé hádám prodal a pro vás dal zhotovit napodobeniny s vaší sponkou." Drahnou chvíli mlčela. Pak zašeptala: "Našla je policie?"

"Ve Waldově voze. Ale nevyrukujou s tím. Dohodli jsme se. Podívejte se ráno do novin a jistě si spočítáte proč."

"To bychom tedy asi měli všechno," řekla. "Mohu dostat zpátky tu sponku?"

"Jistě. Můžeme se setkat zítra ve čtyři v baru 'Esquire Clubu'?"

"Jste opravdu miloučký," řekla vyčerpaným hlasem. "Ano. Frank je pořád ještě na té schůzi."

"Tyhle schůze ale dají jednomu zabrat," poznamenal jsem. Rozloučili jsme se.

Zavolal jsem na Číslo ve West Los Angeles. Ještě tam byl, u té své ruské dívky. "Ráno mi můžete poslat šek na pět set dolarů," řekl jsem mu. "A vystavte ho, pokud proti tomu nic nemáte, na Policejní podpůrný fond. Tomu jsou totiž určeny."

Copernik se octl na třetí stránce raniků s dvěma fotkami a dobrým půsloupcem. O snědém muži v bytě číslo 31 nepadla ani zmínka. Spolek majitelů činžovních domů měl zřejmě také dobré kontakty.

Po snídani jsem vyšel. Vítr se úplně utišíl. Vzduch byl vlhý a chladný, trochu mlha. Mraky byly nízké, přívětivé a šedé. Zajel jsem na Sunset, vyhledal nejlepší klenotnictví a položil šňůru perel na černou sametovou podložku pod lampu s denním modrým světlem. Muž v tvrdém límci a proužkovaných kalhotách na ně netečně pohlédl.

"Jakou mají cenu?" zeptal jsem se.

"Lituji, pane. Odhady neděláme. Mohu vám však dát adresu odhadce."

"Neutahujte si ze mě. Je to japonské zboží."

Zaostřil trochu světlo, naklonil se a trochu se s několika perlami obíral.

"Chci šňůru perel zrovna takových jako tyhle, připojených k téhle sponce, a to hodně rychle."

"Jak to jako tyhle?" Ani nevzhlédl. "A nejsou japonské. Jsou z Čech."

"Pro mě za mě. Můžete mi od nich udělat duplikát?"

Zavrtěl hlavou a odstrčil od sebe sametovou podložku, jako by ho pošpinila. "Za tři měsíce možná. U nás se takovéhle skleněné perly vůbec nevyrábějí. A pokud byste je chtěl mít stejné – pak nejméně tři měsíce. Ostatně by naše firma takovouhle zakázku ani nepřevzala."

"To musíte být prima firma, když jste tak nafoukaní," podotkl jsem. Podsunul jsem mu pod černý rukáv vizitku.

"Napište mi sem jméno někoho, kdo je udělá, ale ne za tři měsíce a nemusejí být úplně stejné."

Pokrčil rameny, odešel s vizitkou, za pět minut se vrátil a podal mi ji. Na zadní straně bylo něco napsáno.

Starý Levantinec měl krámek na Melrose Avenue, vetešnictví, kde ve výkladní skříní bylo všechno možné od skládacího dětského kočárku po lesní roh, od perleťového ložníku ve vyruhlém plyšovém pouzdře po speciální šestirannou čtyřlístkovou, jaká se dodnes vyrábí pro šerify na Západě, jejichž dědové byli tvrdí chlapi.

Starý Levantinec měl na holé hlavě čepičku, na nose dvoje brýle a na bradě plnovous. Prohlédl si mé perly, smutně potřásl hlavou a řekl: "Za dvacet dolarů skoro tak dobrý. Ne tak úplně dobrý, chápete? Nemám tak dobrý sklo."

"Jak budou vypadat?"

Levantinec rozpřáhl pevné, silné ruce. "Povím vám pravdu. Nepodfoukl byste jima ani malý dítě."

"Udělejte mi je. S touhle sponkou. A ty původní mi samozřejmě taky vraťte."

"Jo. Ve dvě hodiny."

Leon Valesanos, malý snědý mužík z Uruguaye, se octl až v odpoledních novinách. Našli ho oběšeného v nejmenovaném bytě. Policejní vyšetřování je v proudu.

Ve čtyři hodiny odpoledne jsem vešel do podlouhlého chladného baru 'Esquire Clubu' a loudal se kolem řady boxů, až jsem našel ten, v němž seděla osamělá žena. Měla na sobě klobouk s velice širokou krempou, který vypadal jako mělký polévkový talíř, na míru šitý hnědý kostým, blůzu přísně pánského střihu a kravatu.

Posadil jsem se k ní a přistříhl jí po sedadle balíček. "Ani ho neotvírejte. Klidně ho, tak jak je, můžete strčit rovnou do kotle ústředního topení."

Pohlédla na mě tmavýma unavenýma očima. V prstech otáčela tenkou skleničku, která voněla po mentolu.

"Díky."

Obličej měla velmi bledý. Objednal jsem si whisky se sodou a číšník odešel. "Četla jste noviny?"

"Ano."

"Chápete teď, že si ten Copernik přivlastnil vaše zásluhy? Proto to všechno nechají, jak to je, a vás do toho nebudou zatahovat."

"Na tom už teď nezáleží. Přesto vám děkuji. Prosím – prosím, ukažte mi je."

Z kapsy, kde jsem je měl jen lehce zabalené v hedvábném papíře, jsem vytáhl šňůru perel a přisunul jí je. Ve světle lampy, visící na stěně, se zablýskla stříbrná vrtulovitá sponka. Malý diamant se třpytil, ale perly byly matné jako bílé mýdlo. Ani rozměry neodpovídaly originálu.

"Měl jste pravdu," řekla bezbarvým hlasem. "Tohle nejsou mé perly."

Číšník mi přinesl můj drink a Lola na ně rychle položila kabelku. Když odešel, ještě jednou je pomalu probírala mezi prsty, pak je vložila do kabelky a trpce, nevesele se na mě usmála.

"Jak jste řekl – tu sponku si nechám."

Řekl jsem pomalu: "Vůbec nic o mně nevíte. Včera v noci jste mi zachránila život a na chvíli jsme si byli blízcí, ale byla to jen chvíle. Na policejním ředitelství dole ve městě je detektiv, jakýsi Ybarra, Mexičan, slušný chlapík, který byl při tom, když se ty perly našly ve Waldově zavazadle. To pro případ, že byste se třeba chtěla ujistit..."

"Nebudte hlupáček. To všechno je přece za mnou. Byla to jen vzpomínka. Jsem příliš mladá, abych žila ze vzpomínek. Možná že je to tak lepší. Milovala jsem Stana Phillipse – jenže ten už je mrtev, dlouho mrtev."

Hleděl jsem na ni a nic jsem neřikal.

Klidně dodala: "Dnes ráno mi manžel pověděl něco, co jsem vůbec netušila. Rozvedeme se. Takže mi dnes není zrovna do smíchu."

"To je mi líto," vysoukal jsem ze sebe. "K tomu se nedá nic říct. Třeba se ještě někdy uvidíme. Třeba ne. Moc se ve vašich kruzích nepohybuju. Mnoho štěstí!"

Vstal jsem. Chvilí jsme si hleděli do očí. "Ani jste se nenapil." poznamenala.

"Vypijte si to. Z toho mentolu vám může být jen nanic."

Chvilí jsem tam stál, ruku pevně přitíštěnou ke stolu. "Kdyby vás někdy někdo obtěžoval, dejte mi vědět."

Vyšel jsem z baru, aniž jsem se po ní ohlédl, nastoupil do vozu a jel po Sunsetu směrem k západu a dál až na silnici, lemuující pobřeží. Zahrady všude kolem byly plné uschlého a zčernalého listí a květin, které spálil horký vítr.

Ale oceán vypadal chladně a velebně a stejně jako vždycky. Zajel jsem skoro až k Malibu, zaparkoval jsem, vystoupil a posadil se na velký balvan, stojící za drátěným plotem na něčím pozemku. Právě začínal příliv. Vzduch páchl po vodních řasách. Chvilí jsem hleděl na vodu a pak jsem z kapsy vytáhl šňůru českých falešných perel, prořízl na konci uzal a nechal je jednu po druhé vyklouznout. Když jsem je měl všechny volně na levé dlani, chvilí jsem je tam podržel a přemýšlel. Nebylo však o čem. Byl jsem si tím jist.

"Na uctění památky pana Stana Phillipse," řekl jsem nahlas, "který byl jenom obyčejný podvodník."

A naházal jsem perly jednu po druhé do vody na racky, pohupující se na vlnách. Při dopadu vždycky vyšplouchlo trochu vody a racci vzlétli a vrhali se na šplouchance.

(1935)